

BEGZAT RRAHMANI

EUNUKËT E HAREMIT
-Tregime satirike-

Kërçovë, 2009

BIBLIOTEKA: Dr. RUMDUM TELALLI

Redaktor: Dr. MOHUSI VETVETES

Recensentë: Dr. SHITËSI ARAVE
Dr. BLERËSI DIPLOMAVE

Lektor: Dr. SHALË MAGARI

Kopertina: Mr. Zeni Ballazhi
Ilustrimet: Florim Useini

Eunukët në skenë flasin fjalë të bukura, në prapaskenë bëjnë vepra të SHËMTUARA...???!!!

Për këshillat e pa çmuara të dhëna gjatë tërë jetës, jo vetëm mua edhe familjes, por edhe më gjërë këtë libër ia kushtoj plakut të URTË xha Bitit.

HARRESA

Në klasën IV - c të shkollës së qytetit mësuesi i klasës në orën e kujdestarisë nxënësve u foli mjaftë për dobitë e arsimimit të tyre. Edhe nxënësit ligjëratën e mësuesit e ndiqnin me shumë vëmendje. Dikur mësuesi atyre iu drejtua me një pyetje pak si të çuditshme:

- Nxënës të dashur, a dinë dikush prej jush të më thotë se çfarë kanë harruar zotërinjtë: Cërku, Buçku, Zizi, por edhe z. Al-Ah...?! Vërtetë pyetje e vështirë, por edhe e çuditshme. Prandaj ata u shikuan në mes veti dhe u stepën. Mësuesi vendosi që të priste gjersa ndonjëri prej tyre të merrte guximin dhe ti përgjigjej pyetjes së mësuesit. Ata heshtnin kurse mësuesi shikonte herë nxënësit herë diku pa lidhje.

Dikur Biti si Bit që është ngriti dorën e tij të vockël, që shokët dhe shoqet e klasës shumë rrallë e kishin parë atë dorë të ngrihej për tu përgjigjur në pyetjet e mësuesit. Bile dikush prej nxënësve filloi të qeshte. Mësuesi aspak nuk u vendoi rëndësi sjelljeve të shokëve të Bitit, por me një ton të ulët dhe kurajës i tha urdhëro Bit. Biti ashtu siç e kishte zakon shikoi klasën, mësuesin ata që pak më parë filluan të qeshnin mori frymë thellë dhe ia nisi duke ndjerë në trup një flakë të shoqëruar me djersë:

- I nderuar mësues z. Cërku, z. Buçku, z. Zizi dhe ai siç i thatë Ju z. Al-Ah, paskan harruar mësuesin e tyre të dashur, arsimtarin, profesorin por edhe Dr. Prof. e tyre të nderuar, mua i dashur mësues më duket pak si e çuditshme, jo humane dhe anti njerëzore. Mësuesi mjaftë i habitur prej përgjigjes, i tha të lumtë Bit ti do të bëhesh fenomen në politikë. Me atë përgjigje mësuesi mendonte ta mbarojë edhe vitin shkollor, por ai i cili pak më parë qeshi me dorën e Bitit kur e pa të ngritur:

- Ju lutna i nderuar mësues Juve, por edhe shokut tonë Bitit të na jepni pak sqarime për përgjigjen. Biti e shikoi mësuesin, por edhe tërë klasën dhe me një tonë të ulët tha:

- I nderuar mësues unë e kuptova pyetjen e dhashë përgjigjen, por me ca fjalë mundem të jap edhe sqarime, po të më lejoni Ju. Mësuesi me shumë kujdes u afrua afër Bitit ia ledhatoi flokët dhe i tha:

- Vazhdo Bit se edhe unë pres sqarimin tënd. Atëherë Biti me stilin e vet ia nis:

- Do të jem i shkurt dhe i pakt në fjalë ashtu siç janë rrogat e baballarëve dhe e mësuesit tonë të dashur... Nxënësit filluan ti duartrokitnin kurse mësuesi me regjistrin në dorë doli për dere për të vazhduar pushimet nëpër ara apo me kovat e mallterit...

MREKULLITË

Dasma u bë në Restorantin më të mirë të qytetit, i dekoruar me fytyrat më të ndritura të Historisë Kombëtare dhe ndodhivë nëpër kohëra. Te vendi i nuses ndodhej edhe Flamuri i pa ndryshuar qysh në kohën e Skënderbeut, por përball vendit të nuses ndodhet edhe një Flamur me një farë shenjë “ Vëllazërim – Bashkimi ” dhe ç’është më interesant tash sallën e kishin dekoruar edhe me disa ikona, por jo të kryqit, por të hënës, që është hera e parë në historikun e fesë më të dashur te Zoti. Sipas atyre që e kanë pasion artin ikonat janë të punuara aq bukur sa munden ti deshifrojnë vetëm ekspertët e mëdhenj. Aty shikohet ai mjekroshi, që dikur i tha kryetaroskit se po ta bënte kryeministerosk do ta përçante - Fenë më të dashur te Zoti në 100 copë. Në anën tjetër duke i dhënë dorë duket ai i dashuri i tyre, që dikur i premtoi në Lihnidë atij zotëri, zotëri Gospodinllarit se do të bëjë të pamundurën që ai të pranohet në tërë botën. Por ai si shpërblim të ia mundësojë gjer në vdekëcofje karrigen e Fronit, që e pranoi me shumë kënaqësi, por me kusht, që të paguhet shumë shtrenjtë - pra me viktima dhe pastaj në afërsi të (fshatit ku e dhunuan dikur mësuesen e bukur dhe u mbyllë shkolla shqipe, mësuesja kaloi kufirin, kurse dhunuesit u shpërblen me vende të reja pune në qytetin ku u bënë vrasjet për Flamurin) të bëjnë pajtimet dhe të përcaktohen se çfarë feje dhe shenje duan shqiptarët. Kur e dëgjuan këtë përgjigje nga gospodinllari, kërkuan sqarim, që ai ua sqaroi dhe ua tregoi të vërtetën, se shqiptarët s’ kanë asnjë farë dashurie për atë fe dhe shenjat që i shohin nëpër minaret e xhamive. Ata xhami janë turke, pasi kanë Hënën me yll, që vërtetë është shenjë Flamurit Turk. Kanë disa edhe shenja të tjera por as dreqi si kupton. Prandaj ju duhej të uleni dhe të merreni veshtë që në tërë territorin të kenë minaret një shenjë, siç kemi ne një kryq. Neve na vjen keq ju si se keni hetuar se Turku i ka të lidhura Fenë dhe Kombin si mishin me kocin. Pasi u shikuan në mes veti Fetarë - Shqiptarët I DUARTROKITËN gospodinllarit, për të tëra ata MREKULLI që dëgjuan...

BËRLLOK NDËRMARRJE

Roterdami sulmon politikanët dhe klerikët me fjalë të ndyra, por si mendohet pak, i sulmon tregtarët edhe atë me fjalë shumë më të ndyra se për ata të parit. Bile thotë se ata janë përherë gënjeshtarë, hajna, hilexhinj bërrëkeqës dhe vetveten e quajnë se janë njerëz më me prestigj.

Kurse në popull është ngulitur, se paraja është kurvë. Unë do të thosha ka të drejtë, por do të shtoja se paraja bëhet edhe më kurvë kur bie në duart e rospijave burra, atëherë ajo dyfishohet, trefishohet, katërfishohet... derisa ata SIDOHEN dhe prej pluhurit të tyre lindin “ BËRLLOK NDËRMARRJET ”.

Aty s’ ka më respekt vëllai keqpërdor vëllain, shoku shokun, me një fjalë keqpërdorimet s’ kanë fund. Binden kush sa vlen, prapë siç thotë populli bytha laget, por e drejta del në shesh, ashtu doli edhe me atë pisllek trurin që deshi pa mos e nxehtë karrigen të bëhet i pasur. Nejse, u bë si u bë jeta vazhdon duhej të shkohet përpara, kurse Zoti e dinë punën e vet...???!!!

ÇOVI-ÇI KËSHILLTAR I ATYRE TË MALEVE

Kishte disa javë që s' ishim dëgjuar në telefon me xha Bitin. Unë disa javë isha në vizitë te vajza në Francë - Paris, kurse xha Biti nuk dinte se unë isha larguar nga Kërçova, por edhe nuk i tregova se ashtu erdhi puna shpejt e shpejt.

Ditën që u ktheva iu paraqita në telefon, por kufjen e kapi teze Bitojca, ajo pak nga veshët është e rëndë, por u morëm veshtë dhe më tregoi se xha Biti paska shkuar me atë djalë e asaj shkinës në Beograd. Unë vërtetë u habita se disa vjet me radhë Agimi tash më me emër të sllavizuar në Zoran i kishte humbur të tëra lidhjet me xha Bitin edhe pse ishte rritur në shtëpinë e tij në fshat. Unë e hapa celularin dhe e kërkova numrin e tij. Për fat e kishte të hapur dhe shpejt e hapi, por më qortoi pse s' kisha treguar se do të shkoja në Paris, dhe më tha se tani jemi fita fit. E pyeta si kalon dhe si ndihet ai u përgjigj:

- Tash jam në Topçiderr, por nesër do të shkojmë në Avallë atje ku ti e shkrove poezinë “ FIKS VAKSINA ”. Do ta vizitoj edhe “ SEVERNI BULEBARIN ”. Atëherë unë i thash:

- Xha Bit të paska marrë malli për groshën e teta Micës, kurse ai u përgjigj:

- Për shumë gjëra më ka marrë malli, por pleqëria e ka bërë të veten. Kur do të kthehem do të jem mik te ti disa ditë Begu. Unë i thash se të pres me padurim dhe të paraqitet kur të arrijë në Zajaz që ti dal përpara te stacioni.

* * *

- Si kaluat në Francë Begu?!

- Xha Bit Franca është Francë. Me kulturë të moçme, por për aq kohë sa isha unë nuk mundesh të shohësh kurrëgjë, vetëm për Parisin të duhen më pak disa muaj bile edhe vite. Por mua më intereson si ndodhi që ti të shkosh në Beograd pas aq kohësh?! Dhe si kalove te Agimi dhe si të priti Beogradi pas asaj që dikur të dhanë çmimin HONORIS CAUSA?! Si erdhi Agimi dhe me çfarë qëllimi ishte vizita e tij dhe vizita e juaj xha Bit?! Unë mendoj se ke bërë mirë që ke shkuar.

- Agimi kishte qenë disa ditë në pushime në Sarandë. Ai ashtu më tha, por unë dyshoj, pastaj kishte qëndruar disa ditë në Ohër. Siç më tha Begu me ramjen e satrapit Millosheviq ai ishte bërë koxha i madh, në politikë.

Natën e parafundit Agimi më tha se në mbrëmje do të vizitojmë një shok të tij. Unë pranova me kënaqësi, ai qeshi duke më thënë se do të ketë mish qengji, edhe unë qesha duke i thënë se me siguri do të ketë edhe derrkucë. Begu u habita kur në krye të tavolinës më vënduan mua. Disa nga të pranishmit i njihja, por shumicën jo. Nuk shkuan nja njëzet minuta në derë u paraqit ai Ço - viçi unë stepa, njëri nga të pranishmit i doli përpara dhe e solli afër meje. E hoqi karrigen dhe i dha shenjë që të ulej. Agimi u çua në këmbë dhe i tha se unë isha baba i tij. Ço - viçi u ngrit në këmbë dhe ma shtriri dorën, duke thënë se i vinte mirë që njoftohej me mua. Unë ashtu i habitur e pyeta xha Bitin:

- Xha Bit a e ke fjalën për atë Ço - viçin, përgjegjës për Kosovën?! Kurse xha Biti i habitur u përgjigj:

- Po more nipçe për atë bëhej fjalë, po të ishte ndonjë tjetër as që do ta përmendja. Por që është më interesant se edhe djali im Agimi ishte i kyçur në kabinetin e tij. Nipçe s' di si mu kujtua ti them vetvetes, kujdes me fjalët dhe te pijet. Nuk shkoi shumë kohë ai Ço - viçi nipçe vet ia nisi bisedës për Kosovën, dhe shumë herë kthehej nga unë. Unë humba durimin dhe i thash:

- Z. Ço - viç, a mendon se Kosova akoma është nën Serbi?! Ai mu kthye dhe tha:

- Zotëri, Ti babë i z. Agimit (edhe Ço - viçi tash djalin e thirri në emrin e parë e jo siç ia kishin ndërruar në Zoran) Kosova më s' është nën Serbi, por unë dhe djali yt jemi në Kosovë. Shqiptarët e Kosovës janë vetëdijesuar, por çka bëni Ju në Maqedoni?! Pse zoti Ali Ahmeti dëshiron të jetë nën Maqedoni?! Ai është një luftëtar dhe strateg i mirë, pra i përkryer, por një politikan i keq më mirë të them i dobët. Atij i mungon një këshilltar i mirë, strateg i politikës. Xhaxhi Bit po të isha unë këshilltar i tij u jap garanci dhe betohem se për dy vjet z. Ali Ahmeti do të jetë KRYETAR SHTETI në Maqedoni ose KRYEMINISTËR i Maqedonisë. Ti, xhaxhi Bit je prej asaj ane, por edhe djali yt Agimi, mundeni të ndërmjetësoni se do të jetë mirë edhe për Ju. Unë nuk kisha dashur më shumë prej jush vetëm të vite në një bisedë me z. Aliun. Dhe deri sa të vijmë te qëllimi unë s' dua asnjë lek. Unë nuk e di sa është i vetëdijshëm z. Aliu se sa peshon fjala e tij, pas asaj lufte që bëri?! AH SIKUT TË ISHTE KOSOVA SIÇ ËSHTË MAQEDONIA?!

BACA MATE

Poeti ynë i madh tash më i ndjerë, në Republikën Bajram kishte pasur një shok dhe mik të dashur dhe të madh si poet, por vetëm për nga gjaku e jo edhe për nga feja, prandaj ai frikohej të mos them se edhe turpërohej të tregohej si shqiptar. Ata të dy ishin shumë të afërt, por përherë komunikonin në gjuhën e një kombi të pa pranuar nga fqinjët dhe si të dyshimtë, që shumëkush akuzonte atë kryetarin e famshëm, që Zoti përpara vdekjes e dënoi më amputimin e disa organeve dhe të gjymtyrëve, edhe atë pse pranoi këtë komb të pa qenë dhe mohoi kombin e poetit tonë të madh.

Poeti ynë dikur kishte ëndërruar se ai miku dhe poeti, që aq shumë e respektonte, por kurrë nuk ia tregonte atë që duhej treguar. Por për çudi shumë herë i thoshte që ti bënte një vizitë në shtëpinë e tij. Poeti ynë i premtonte, por assesi të rezervonte kohë, pasi duhej të kthehej në Kosovën e tij sa më shpejt. Kurse TURPËRAKU mërzhitej dhe hidhërohej me vetveten, pse bëhej aq poltron, për një kafshatë buke haram si prej kombit ashtu edhe prej prindërve, por më kishte hyrë në atë ujë të turbullt, bile ishte lyer edhe me llucë.

Dikur poeti ynë, pasi e kishte kaluar Urën e Gurit, pa dashtë dhe pa qëllim i ishte kujtuar shoku dhe miku poet, që shumë herë e kishte thirrur në shtëpizën e vet në një kafe. Ashtu duke u menduar dhe pyetur kalimtarët e rastit për rrugën dhe numrin u gjind përpara derës së shokut dhe mikut poet të pa ditur se e ka edhe vëlla gjaku. I ra ziles dhe pa dashtë dhe pa qëllim u mënjanua prej vrimës spiun. Baca poet, pasi e dëgjoi cingërimën e ziles doli prej kuzhine dhe u afrua te vrima spiun, por s' pa njeri. U mendua pak, por assesi si vajti mendja për atë befasi. E rrotulloi çelësin dhe e hapi derën, kur e pa mikun për pakë do ti binte damlla. E përshëndeti si me gojë të huaj dhe me dramatizim, më siç e kishte përvetësuar dhe përkryer prej kombit falsh. Duke e marrë grykë edhe atë pa dashur, por i kishte ngelur trashëgim prej të parëve, e thirri që të hynte në banesën e tij, që prej kohësh e priste atë vizitë, por tash të pa dashur dhe i befasuar.

Poeti ynë u befasua kur në dhomën e pritjes të poetit mik në BAJRAM REPUBLIKËN gjeti katër pleq, që deri atëherë me siguri kishin biseduar për shumë tema me shumë interes kombëtar duke i bërë kritika tradhtie djalit e dhëndrit, të pa pjekur, për moshën dhe kualifikimit që kishte. Ndoshta prej aty filloi biseda në gjuhën shtetërore, që të mos turpërohej djali dhe dhëndri i nderuar dhe i dashur. Miku i poetit tonë hyri në kuzhinë për të pjekur kafën, kurse ata të katërt pleqtë vazhduan bisedën me mikun e djalit dhe dhëndrit të tyre.

Miku pasi e poqi kafën i mbushi filxhanët dhe u drejtua në drejtim të dhomës së pritjes, atëherë njëri nga pleqtë, me siguri do të ishte baba i poetit e pyeti:

- Prej ky e ke mikun i dashur?! Ai u step dhe qeshi me një hidhërim në zemër për pyetjen që iu bë, dhe mendoi që të mos jepte përgjigje. Miku i pa ftuar për atë moment e mori fjalën dhe iu përgjigj pyetjes që si ishte parashtruar atij, dhe u tha:

- Unë jam nga Kosova dhe jam shqiptar. Atëherë njëra nga plakat me siguri do të ishte nëna e poetit të madh të kombit të pa qenë tha:

- Edhe unë jam shqiptare të pastë nëna. Pas saj edhe tre të tjetrit thanë se janë shqiptarë, dhe ia filluan bisedës në gjuhën e ëmbël shqipe. Atëherë poeti ynë i ndjerë i tha shokut, mikut dhe tash më vëllait për nga gjaku:

- Baca Mate unë ndodhem në mesin e të mive, e ti kush je vendos vetë...??!!!

PJELLA E KEQE

Kur ra zilja e telefonit ora ishte fiks shtatë e mëngjesit. Unë u ktheva në krahun tjetër, kurse gruaja që ishte ngrit aty ka ora gjashtë bënte ca punë dhe në ora tetë pa pesëmbëdhjetë të shkonte në punë. Shpejt e kapi kufjen e telefonit dhe dëgjova që tha mirëmëngjesi dhe pastaj po, në rregull, hë hë, në rregull do ti them, po akoma fle, Ju e dini se është përtac. Prandaj shteti i dha pensionin, me siguri i thanë prej andej prandaj, qeshi dhe e mbylli telefonin. U afrua te unë afër shtratit dhe më tha:

- Ishte ai xha Biti yt. Në ora shtatë e njëzet të pret aty ku prishen paret. Të shkoni te “ELITA” të pini kafen e mëngjesit. Unë shpejt e shpejt u ngrita u bëna gati dhe përpara kohës së caktuar isha te trafika e Zudiut ku prishen paret.

Aty blemë gazetatat dhe u nisëm në drejtim të restorantit “ ELITA ”. Pimë kafet i lexuam edhe gazetatat, biseduam me shumë të pranishëm dhe aty ka ora nëndë xha Biti tha që të shkonim të hanim edhe çorbën te xhaka Shemë.

Sa dolëm prej restorantit si bëmë as pesëdhjetë hapa përpara na dolën tre veta njëri kameraman dhe dy gazetarë. Atë njërin e njihja pasi dikur e kisha pasur nxënës. Mu afrua dhe më tha:

- Z. Mësues, çka mendoni për rrugën e Maqedonisë për në Evropë?! Unë si mendova pak ia nisa:

- Këtu ku jemi ne është Evropë. Por nëse mendoni për rrogat dhe pensionet, ata të Partallmentit siç i thotë Baca Salë - Kërçova edhe ata janë në Evropë, kurse ne jemi shumë larg. Unë nuk e di ju a e dëgjuat atë që është nën atë Buçkon e madh kur i kishte thënë shko dhe preua arsimtarëve ai plot qejf duke menduar, që ti bënte synet. Mirëpo ajo gruaja që kishte qenë afër reagoi, jo se i dhimbeshin të tjerët, por ajo e kishte menduar në burrin e vet arsimtar. Atëherë ai që është nën Buçkon e pyeti edhe shkave?! Buçkoja i tha të tërëve. Ajo gruaja i tha:

- Zoti Buçko nëse donë preje ti, por unë s’ lejoj assesi ti pritet i burrit tim. Buçkoja kur dëgjoi këto fjalë e pyeti zotin ministër të Arsimit:

- Çfarë mendon ti për të prerë?! Ai iu përgjigj:

- Atë zoti Buçko, ti bëjë synet. Atëherë z. Buçko qeshi dhe i tha:

- Fjalën e kam për ata zero pesë përqindëshin mujor të rrogës.

Në atë moment ai tjetri që unë se njihja ia mori mikrofonin atij nxënësit t’ im dhe ia afroi xha Bitit dhe ia bëri të njëjtën pyetje. Xha Biti si ishte i mbështetur për shkopit mori thellë frymë dhe ia nisi:

- Evropa është një NËNË e mirë dhe e pasur, por dikur pa dashtë a me të dashtë polli një fëmijë të keq dhe shumë të dobët në mësim. Përdori shumë metoda, por ai edhe më shumë prapësohej. Një ditë e uli në tavolinë dhe i tha:

- Është momenti i fundit që të ngelësh si fëmijë i imi dhe i gjallë. Nëse në shkollë shkon me rregull, s’ bënë asnjë mungesë dhe asnjë problem dhe në fund të vitit kalon klasën me të tëra pesa, unë do të shpërblej me një muaj pushim, atje ku shkojmë ne për reumën, do të regjistroj në Fakultetin Shtetëror të Tetovës dhe do të blejë një veturë Mercedes. Tash presim fundin e vitit, fëmija i keq do ti fitojë këto dhurata, apo do të marri siç themi ne pleqtë prej atyre të treve më të gjatën...???!!!

FENDËRENDUMI

Unë duke e pirë kafën e mëngjesit gruaja ma afroi kupën e përsheshit me dhallt, dhe kutinë e barnave. Duke hëngër përsheshin e piva një tabletë Glibedal dhe në fund i piva edhe Aminofilinin, Dulkoranin, Elanaprilin dhe ca hapa të tjerë që ajo gruaja e kojshisë u thotë hapa budallash.

E mora qeskën e bërllokut që gruaja e kishte përgatitur qysh në sifir, dhe u drejtova në drejtim të kontejnerit. Sa më panë një duzinë qensh u lëshuan kush i pari do ta mirrte racionin e mëngjesit. Qentë janë të importuar, prandaj unë u fola në gjuhën e tyre qençe, siç tha pak ditë më parë z. Rrugova, që ata të mos lëvizin se në qeskë kishte vetëm një koc kofshe pule dhe pak thërmija buke dhe shishen e dhallit që gruaja i kishte hëngër për sifir. Disa kuptuan dhe s' lëvizën nga vendi, por ca prej tyre s' u besuan fjalëve dhe u lëshuan në drejtim të kontejnerit. Aty kishte qëlluar një mace dhe si rrufe e kapi qeskën dhe u ngjit në murin pas kontejnerit, dhe ua lëkundte qeskën qenve si për inat.

Unë vazhdova rrugën që të shoh se si shkonin punët me Referendumin e aq pritur nga opozita Famëzezë. Edhe pse kalova disa pika votimesh, përveç qenve dhe policëve s' pashë gjë të gjallë. Kalova vijën e bacës Salë dhe u futa bile thellë, por gjendja ishte e njëjtë. Në të kthyer takova një shok që edhe ai kishte dalur të pijë kafën e mëngjesit, por në zonën myslimane të tërë kafenetë dhe kuzhinat kishin qenë të mbyllura për nder të muajit të shenjt të Ramazanit. Aty për aty vendosëm të shkonim te hoteli me emrin Uskana, kuptohet në versionin sllavo - maqedon.

Atje gjetëm ca pleq, që bisedonin bile edhe herë - herë me tone të larta në lidhje me Referendumin. Ne aty ia shtruam bisedës dhe ndejtëm koxha kohë. Edhe në të kthyer për në shtëpi rrugët dhe pikat e votimit ishin si të vdekura.

Sa hyra në shtëpi gruaja më tha se teze Bitojca ka thirrur disa here, ajo tha bërtitë andej unë këndeje dhe assesi të kuptohemi. Ajo sa e mbaroi bisedën telefoni cingëroi. Unë u afrova dhe e kapa kufjen.

- Alo, andej ishte teze Bitojca.

- Alo ti je nipçe, i thash unë jam teze. E ajo ia nisi:

-Ai damëll madhi, xhaxhi yt Biti herët ka erdhë në sherr për atë të shkretin FENDËRENDUM, të lutem nipçe shiko mos bëjë ndonjë magarllëk. Unë iu përgjigja:

- Mos u mërzi teze, unë e takova dhe e pimë ka një kafe dhe ai u takua me disa shokë të vjetër. Gruaja më tha a nuk turpërohesh që e gënjen atë plakë? Kurse teze Bitojca tha;

- Edhe sot e paska prishur agjërimin rezili?! Unë e pyeta:

- Të lutem teze më trego pse ka ardhë sot xha Biti në sherr?! Ajo u përgjigj:

- Për atë të shkretin FENDËRENDUM. Unë i thash të lumtë sa emër simpatik i paske gjetur.

Pa humbur kohë dola për ta gjetur xha Bitin, por tani ndërrova rrugën për të parë ç'ndodhte në pjesën e bacës Salë. Situata ishte e njëjtë, rrugëve shikova vetëm qen dhe polic. Prandaj isha i lirë që të çlirohem prej sharjeve të Diabetit dhe barërave, por për çdo rast e ktheva kokën pas dhe anësh. Teze Bitojca e kishte pagëzuar me fendërendum unë thash ta pagëzoj me një PORDHËRENDUM. Edhe pse zërin s'do ta dëgjojnë siç tha ai Torodo Shkorovi miku më i mirë profesor Kimet Shkavell - Muslimanosit, që vdiq në momentin më të lezetshëm të jetës së tij.

Xha Bitin e takova te kafeneja e pensioneve, duke luajtur letra me do shokë të fëndërendumit. Sa më pa tha:

- Aje nipçe, ha e pi ç' të të dojë zemra e qejfi. Këta kaurrët jo vetëm që humbin me letra nga unë shiptari, por e humbin edhe Referendumin. Dikush prej tyre tha:

- Tallu Bit tallu, e ke futur ujin në vijë. Kurse xha Biti i tha :

- Ora e bëri ora, si për ju pesëdhjetë vjet, më shtyje të votojë me zor për ty. Ai kaurri e shikoi xha Bitin, pastaj edhe mua i la letrat mbi tavolinë dhe ia nisi:

- Disa here kam pasur mundësi ta burgos, por më kanosej se do të ma vrasi djalin, ditën e parë që do të dilte prej burgut. Njëherë thash, po të vdesish në burg, idioti më tha:

- Unë e kam lënë me amanet njërit djalë që ta marri gjakun. Njëri prej atyre tha :

- Ne kur gjezdisnim me limuzina Biti me Bitojcat pjellte djem, a ne thonim do të jenë si Biti do të na sharrojnë drutë. Në atë moment xha Biti thirri kamarierin, ai erdhi dhe i tha:

- Nëse nuk doni gjë duhej të paguani tri kafe dhe një lëng për zotrinë. Xha Biti tha katër kafe dhe një lëng. Kamerieri tha:

- Xha Bit ju thatë se jeni me agjërim. Xha Biti i tha mbaje krejt kusurin se ti s' qenke si këta shokët e mijë. Kurse unë sot paguaj për fitoren time, e më shumë për fitoren xhakës Bush, siç i thot djali im ai më madhi. Prej atëherë kur baba i Bushit me zoti Bali Berisha kishin drekuar në restorantin e tij ai prej atëherë e mban miqësinë me Bushët, kurse ata tre të tjerët janë me z. Kerrin. Njëri prej kaurrëve tha:

- Ju Bit keni fëmijë edhe për POZITËN edhe për OPOZITËN...

FYTYRA E MONA LIZËS

Kisha arritur te gjysma e shkallëve të katit të tretë, aty mu kujtua se ndoshta kisha harruar të pa mbyllur derën e hyrjes. U ktheva, por krejt ishte në rregull siç më ndodh shumë herë. Shkallëve zbritja duke u mbajtur për anësoreve që të mos më ndodhte si dikur që disa ditë me radhë e kisha këmbën e majtë në allçi.

Aty te shkalla e parafundit në të ndalur nga pallati siç i thonë në Shqipërizën e bacës Salë, përpara më doli një grua, grua do të ishte pasi në krahë mbante një fëmijë katër apo pesë vite. Dorën në zemër për nga fytyra ishte Mona Liza, kurse nga teshat vërtetë një lypse.

Unë futa dorën në xhep dhe e kapa atë kusurin e tri ditëve që kisha blerë “Lajmin” dhe ditën e katërt duhej ta blejë me ata, por ja që ishin fati i asaj lypsareje me pamjen e Mona Lizës së famshme. Ia lëshova në dorë ajo buzëqeshi dhe iku me vrap të arrinte atë zotërinë që doli nga hyrja tjetër. Unë nuk arrita të kuptoja a më tha faleminderit apo jo. Vazhdova rrugën në drejtim të semaforit, ku aty në afërsi më rrethuan ca romë, evgjit apo cigan siç u thonë. Në atë moment u hap semafori dhe unë ashtu kot ti ik asaj tollovie dola në anën tjetër të rrugës. Vazhdova diku afër njëqind hapa dhe përpara më doli një burrë me një kësulë të pëlhurës siç mbajnë ata që kthehen nga haxhi. Më përshëndeti, por unë se kuptova pasi fjalët s’ ishin të gjuhës shqipe. Më tha:

- A më njeh! i thash:

- Jo. Mirë ai tha:

- S’ ka gjë mi jep pesëdhjetë apo njëqind denarë, duke mos pritur ta pyes pse ai më tha për të të lexuar një JASIN. Sa hapa kuletën ai kapi vetë ca të holla që unë si pashë sa pasi ai ishte shumë i shpejt. Vazhdova duke u menduar për atë sjellje, por nga ajo më ndahu, turma që ishte disa metra larg meje, po ashtu me kësula të bardha. Edhe pse s’ kishte semafor unë kalova rrugën. S’ eca as njëqind hapa më ndali një zotëri burrë. Edha ai më përshëndeti në një gjuhë të pa njohur për mua. Pas përshëndetjes menjëherë kaloi në aksionin e marr. Tha jam një ish student në shtetin e Gadafit, për lexim të JASINIT duhej pesë euro, kurse për lexim të HATMES me lëshim këtë muaj pesëdhjetë euro. E shikova dhe vazhdova rrugën. Mora drejtimin për te qoshku i gazetave, që sa më parë ti blejë. Rruga më çonte në drejtim të barnatores. Sa arrita përpara më doli ajo plaka me strajcën në krahë dhe më kërkoi si shumë herë të tjerëve para për të blerë hapa e kokëdhimbjes. Por mua më kanë treguar se ajo ka një pension afër njëzet euro më tepër se unë. Prandaj edhe vazhdova rrugën pa mos u ndalur.

Bleva Lajmin dhe Faktin dhe dola që të vazhdoj rrugën për tu takuar me një shok. Por aty përpara qoshkut më ndali një njeri fare i pa njohur. Edha ai më përshëndeti në atë gjuhën e atyre të pareve. Edhe ky filloi menjëherë në aksion duke kërkuar pesë euro për lexim të JASINIT dhe sa të doja për Shkollën e Mesme TEOLOGJIKE, por s’ tregoi se ku ndodhet ajo shkollë. Mua s’ di si mu kujtua ta pyes për autorizimin, filloi të kërkojë nëpër xhepa dhe pastaj më tha se do to ma sjelli të nesërmen. Unë i thash se do t’ ia jap të hollat pas të nesërmes, pasi të nesërmen do të marr pensionin. Rrena i doli në shesh duke më thënë se në këtë qytet jam vetëm sot, por jep çka të japish. E shikova me inat dhe vazhdova rrugën, por besoni si pa kokë. U futa më një kafene që kurrë në jetë s’ kam

hyrë. Kërkova një kafe dhe një gotë ujë. Sa bëra porosinë u hap dera e kafenesë hyri një njeri dhe u drejtua në drejtim timin. Edhe ai më përshëndeti si të tjerët pastaj më tha se të zura të gjallë në gabim. I thash se s' kam bërë asnjë gabim, as kam vrarë njeri e as kam plaçkitur njeri. Në atë moment kamerieri ma solli kafënë e porositur. E falënderova dhe ktheva kokën ka personi i pa thirrur. Nga zgavrat e hundës i dilte tym cigareje dhe kundërmonte një erë mbytëse. Edhe ky filloi si ato të parët të bëjë punën e kurdisur, kurse unë e shikoja dhe dëgjoja me vëmendje. Kur mu kujtua kafeja ajo ishte ftohur, por unë kisha punuar me duart duke i futur dy qeskat e sheqerit atë pakon e qumështit dhe po ashtu një pako të vogël mjalti. Atëherë mu kujtua se vuaj nga Diabeti. E thirra kamerierin të më sillte edhe disa kokrra zaharine, dhe të bëja pagesën. Në xhepa dhe kuletë s' kishin ngelur asnjë metalik. Mu kujtua se në një xhep kisha ca lek, ia afrova por ai në atë gjuhën e tij SHKINISHTE tha se ato para te ai nuk vlejnë. Atëherë i thash t' ia këndojmë një JASIN. Ai u çudit, kurse njëri që ishte aty afër tha i paguaj unë. Iu falënderova dhe u nisa në drejtim të derës së daljes, por i pa ftuari më tha paratë për leximin e JASINIT. I thash i mori ajo me pamjen e MONA LIZËS që në krahë kishte djalin e SHËN MËRISË, kurse kamerieri me një gotë ujë ia shuante mëngën e palltos, që i ishte ndezur nga cigarja që e fshihte...?!

VATANI DHE IMANI

Në hotelin “ PALLAS ” të Shkupit, ku Liberalët e mbanin një konferencë për shtyp, një gazetar e pyet atë të parin:

- Z. Stojan, Ju përpara disa ditësh një gazetari i thatë, se me MARRËVESHJEN E OHRIT fituan vetëm MAQEDONËT, si do të na bindni neve dhe tërë popullatën e Maqedonisë me mendimin Tuaj?! Stojani si Stojan duke qeshur ashtu si përherë nën mustaqe, mori frymë thellë duke gërhitur, ia nisi:

- Atë që e kam thënë e them prapë dhe është shumë e saktë, bile më e saktë se mikronët, por ju dhe shumë të tjerë do të mundeni ta shikoni shumë, bile shumë vonë. Unë do të mundohem t’ua sqaroj me pak fjalë dhe me siguri dikush do të më kuptojë dhe do të bindet qysh tani. Me Marrëveshjen e Ohrit, ne maqedonët fituam VATANIN, kurse shqiptarët dhe të tjerët fituan vetëm IMANIN (ashtu si i këshillon IMOMI). Duhet ta dini se Vatani ka rregulla, KUSHTETUTËN. Me Kushtetutë shqiptarët, që luftuan nëpër male pranuan, që të respektojnë çdo gjë MAQEDONE, kurse prej nesh s’ kërkuar që të respektojmë asgjë të tyre, as gjuhë, as histori, as kulturë e shumë e shumë gjëra të tjera.

Tash do të ju pyes juve:

- A e dini pse???!!! Dikush nga të pranishmit, tha jo. Atëherë Andovi u tha:

- Shqiptarët nuk ishin të përgatitur me arsim të nivelit të duhur dhe të pjekur intelektualisht, siç ishim ne. Tash neve na mundësohet të manipulojmë si me Kushtetutën ashtu edhe me Marrëveshjen Ohrit. Në çdo moment do të marrim atë që na konvenon më tepër, dhe ashtu SHTETI I YNË ME EMRIN MAQEDONI do ti lëshojë rrënjët thellë e më thellë, duke iu FALENDËRUAR luftës dhe njerëzve të maleve me në krye LENINISTO-VIÇAT. Ata me siguri prej nesh e kanë dëgjuar fjalën RECIPROCITET si këtu në vend, po ashtu edhe në bisedime me botën, kurse ato prej nesh nuk e kërkuar një gjë të tillë.

Unë do ta cek edhe njëherë, pra shqiptarëve me Marrëveshjen e Ohrit u takoi IMANI dhe ata duhej të na BESOJNË neve dhe të RESPEKTOJNË çdo gjë që është MAQEDONE... A M E N...?!

FALS DOKTORI

Shpeshherë kam pasur kritika nga kolegët shokët dhe shumë të pranishëm pse me xha Bitin sillem sikur ta kisha moshatar bile edhe shok klase. Ata më kanë thënë se i vetmi në vendin tonë me titullin më të lartë shkencor dhe i nderuar me HONORIS CAUSA është xha Biti.

Pasi kjo vërejtje ishte përsëritur disa herë, një ditë në prezencën e xha Bitit e tregova një ndodhi të moçme, që të tërë i hapën sy e veshë që të dëgjonin:

- Nuk e mbaj në mend se sa vjet isha, por akoma e mbaj në mend shuplakën që ma flakëroi tata (ne në rrethin e Kërçovës tatë i themi nënës që na ka lindur, si ka mbetur kjo fjalë le të merren gjuhëtarët) për gabimin që kisha bërë.

Xha Biti më mori në krahë dhe më tha se do të më mbante si Tarzani majmunin dhe herë më vendonte në kokë, herë në qafë, herë herë tallej me teze Bitojcën. Ajo prej inatit mu afrua mua te veshi dhe më tha:

- Lëshoja shurrën në qafë. Unë si fëmijë mjaftë i lazdruar dhe një kohë të gjatë se kisha bërë shurrën, kurse xha Biti vazhdonte të më rrotullojë si majmuni rreth Tarzanit dhe më në fund më vendoi në qafë, nuk shkoi shumë kohë dhe unë ia laga qafën. Xha Biti filloi të qeshi dhe iu drejtua teze Bitojcës:

- Tash do të më ndalet dhimbja në krahë dhe reuma do të shërohet përgjithmonë. Pasi nipçja ma ngrohi. Teze Bitojca filloi të qeshi dhe doli në dhomën tjetër, kur u kthye në dorë kishte një pako me karamela dhe mi dha mua si shpërblim për atë që e bëra, pra e dëgjova Teze Bitojcën.

Nuk shkoi shumë kohë dolëm në oborrin e shtëpisë, aty afër ishte tate ime unë e shikova dhe iu lëvdova me pakon e karameleve. Ajo më pyeti kush ti dha, kurse unë duke bërë me gisht ka teze Bitojca, i thash ajo. Teze Bitojca duke qeshur i tha tatës sime:

- Pyete pse ia kam dhënë?! Tata më thirri dhe më tha: - hë pse u shpërbleve me karamela prej teze Bitojcës. Unë që të lëvdohem iu afrova tatës te veshi dhe i thash:

- XHa Bitit ia bëra shurrën në qafë. Unë sa mbarova fjalën e fundit ajo më flakëroi dhe mua përpara më dolën kuaj të bardhë e të zi, por edhe ajo nuk kaloi lehtë, teze Bitojca u lëshua si luaneshë dhe aty afër kishte një thupër e kapi dhe disa herë tatës sime krahëve duke i thënë buçe keqe; ti do të ma rrahësh nipçen përpara meje. Xha Biti më kapi për dore kurse tatës sime i tha: ik në shtëpi nuse se nuk bërë mirë, por edhe teze Bitojcës i tha, a ti buçe keq duhej të merrje sihariqin, dhe u drejtuam në drejtim të hijes së mollës ku ndodhej një tavolinë dhe disa karrige ku xha Biti shumë herë pushon duke lexuar edhe sot e kësaj dite. Të pranishmit të tërë qeshën bile njëri e pyeti:

- A është e vërtetë xha Bit?! Ai duke qeshur pohoi me kokë.

Xha Biti përgatiste një sallatë për meze kurse unë i mbushja gotat me një lloj uiski GLENFIDDICH, që xha Bitit ia kishte sjellur një ish student i tij prej një vendi perëndimor. Teze Bitojca hynte dhe dilte duke e sharë xha Bitin se edhe mua më bënë budalla siç është ai vet, mendonte për pirjen e rakisë. Ai përherë i thoshte shko dhe shiko punën tënde se ti s' ia dinë lezetin kësaj pije, që edhe një shishe ta pishë vet, kur koka s'të dhemb. Pastaj u kthye nga unë dhe më tha:

- A të kujtohet nipçe kur u ktheva nga Amerika majin e kaluar në avion e bleva një uiski një lloj si ky dhe e pimë për një pasdite. Atë moment hyri teze Bitojca dhe duket se kishte dëgjuar të tërë bisedën e uiskit prandaj iu drejtua xha Bitit dhe i tha:

- Ti për të hëngër e për të pirë je i pari, por aje për diçka tjetër se?! Xha Biti u kthe nga ajo dhe i tha moj grua çka të mungon trego se unë ti plotësoj të tëra qejfet, por ti ik si prej gjarprit. Ajo e shikoi dhe i tha:

- Si s' të ra një damëll të të shporrte, por u bie djemve të ri. Xha Biti në atë moment e mori një gotë dhe më tha gëzuar nipçe. U ulëm dhe ia filluam bisedës. Xha Biti më pyeti si më shkonin punët me botimet, se kishte kuptuar se i kishim acaruar punët me ato SORRAT që kishin dashur të bëhen FENIKSA, po ashtu kishte kuptuar edhe për atë FALS DOKTORIN, që dikur më kishte folur por unë dorën në zemër jo që si besova por nuk ia vura veshin mirë asaj bisede. Si u sqaruam mirë për SORRAT i tregova xha Bitit se në një nga librat e fundit si lektor e kam atë doktorin. Ai e mori veprën e mbajti një kohë bukur të gjatë dhe kishte përmirësuar disa gabim germa dhe unë s' kisha kohë që të prisja më shumë e dorëzova në shtyp. Duke menduar se ai si “doktor” që është e ka bërë punën e besuar. Pasi doli vepra prej shtypit ai më paraqitet se është bërë një lëshim - gabim por duket se ai ishte penduar pse të jetë emri i tij në atë vepër që është fund e krye kundër pushtetit të tij që e bëri me “NAM”. Unë iu përgjigja se më është vonë për përmirësime dhe pendime pasi vepra është në dorë të lexuesve.

Disa ditë më vonë unë në bibliotekën time kërkoja një libër dhe pa dashtë përpara më doli libri i DOKTORIT. Besomë xha Bit nuk dija se kam atë libër në bibliotekën time. E mora dhe fillova ta shfletoj me vëmendje. Besomë xha Bit se të njëjtin gabim e kishte bërë edhe DOKTORI te libri i vet i doktoraturës. Atëherë xha Biti më tha se ai është një FALS DOKTOR. Xha Bit e mora regjistrin e telefonave dhe i telefonova doktorit. Doktorin mu përgjigj se ndodhej në spital për të bërë një kontroll mjekësor. E pyeta :

- Doktor çfarë kontrollon: zemrën, trurin, mushkëritë, veshkat apo diçka tjetër?! Ai mu përgjigj mushkëritë zotëri. Unë iu përgjigja duke i thënë:

- Doktor në dorë kam librin e juaj dhe i njëjti gabim ndodhet edhe aty si në librin tim. Xha Bit a e dinë çfarë më tha e dijë tha xha Biti, hë thash, të ka thënë se ai libër s' është i atij me të vërtetë u habita nga përgjigjja e xha Bitit. Por nipçe çfarë i the ti?! Xha Bit unë i thash:

- Doktor kontrollo trurin se çka të bënë truri kurrë s' të bënë guri dhe ia mbylla telefonin...

TË LUMTË ZOTËRI, ZOTËRI ALKOSHQIP

Përpara ca ditësh, por pas vdekjes së z. Rugovës ishim të thirrur në një gosti. Unë kur arrita isha gati i fundit. Te dera më gostitën me një llokume dhe u ula aty ka mesi i dhomës. Të pranishmit prapë si më parë ia filluan bisedës, herë për vdekjen e Rugovës, herë për Serbinë, herë për Maqedoninë, herë për Amerikën ..., por më së tepërmi si temë ishte vdekja e Rugovës. Dikush prej në një skaj të dhomës tha se Rugova i ka pasur njëzetekatër kile ata në mes të këmbëve, prej anës tjetër të dhomës erdhi një zë me shtatëdhjeteshtatë kile herdhet, dikush prej në skajin tjetër tha të ia hani dhe ashtu u bë një tollovi. Kush dinë se ku do të dilte llafi, sikur të mos e hapte derën ai që ishte afër saj. Dhe shpejt e shpejt ca u çuan në këmbë dhe e liruan rrugën që dikush të hynte në dhomë dhe bile aty ka mesi i saj. Unë kur e ngrita kokën në derë pash fytyrën e xha Bitit, dorën në zemër shumë mu bë qejfi pse i bënë aq nder. Por ai e meriton pasi është i vetmi person në këtë anë që është i dekoruar me HONORIS CAUSA. Xha Biti u ndal te pragu i derës i bëri një vështrim dhomës dhe sytë iu ndalën te unë. Atëherë nëpër atë turmë të njerëzish u afrua në afërsi te unë u morëm grykë dhe unë ia lirova karrigen që isha ulur, kurse unë u ula poshtë në dysHEME, por një person që unë e shikoja përherë të parë ma liroi mua karrigen e vete. Xha Biti si dha dhe mori përshëndetjet; kush me mirëseardhje, kush me merhaba, kush me selam e shumë e shumë përshëndetje të tjera. Xha Biti përgjigjej me mirë se u gjeta dikujt i thoshte tung dhe më në fund u bë një heshtje e vogël dhe prapë filloi ajo biseda e larmishme.

Për habi shumë herë u përsëritën ato fjalët banale, e dikujt i plasi perdja dhe tha:

- Politika nuk bëhet me herdhe e bole, por me tru dhe ...Shumica e shikuan por nuk bënë as gëk e as mëk, me siguri nuk guxuan....Në dhomë prapë u bë një heshtje të mos them heshtje varri, dhe papritmas të tërë i kthyen kokat ka xha Biti. Xha Biti me atë stilin e vet morri frymë thellë, shikoi lartë e poshtë, më shikoi edhe mua dhe ia nisi:

- Unë lartë poshtë kuptova për këtë kohë të shkurtër që jam këtu se ju tërë kohën bisedoni për politikën shqiptare e veçanërisht për vdekjen e Ibrahim Rugovës. Është mirë të bisedohet dhe është mirë që ka pro dhe kundra tij. Edhe unë kam mendimin tim, por tash nuk do të them atë që mendoj unë, por do të tregoj atë që dëgjova dje, ndoshta e ka parë dhe dëgjuar edhe dikush prej jush. Unë nuk e di që se në cilin kanal televiziv ishte, se tani ne kemi shumë kanale. Në ekranin e televizorit shkruante: IBRAHIM – ABRAHAM - AVRAM dhe mua ky shkrim ma tërhoqi vëmendjen dhe u ula që ta shikoja. Me siguri programi kishte filluar që më parë. Të ftuar pash se ishin një POP, një PRIFT dhe një HOXHË dhe disa persona të tjerë, për mua nuk më lanë ndonjë përshtypje, kurse këta të tre më interesonte se çka do të thoshin pasi kishin petkun e institucionit më të lart shtetëror. Që të mos e zgjas aq shumë bisedën time prej krejt asaj që dëgjova shumë përshtypje më la biseda e POPIT dhe me te u përmyll edhe debati televiziv. Atij pasi ia parashtruan pyetjen pak u mendua dhe ia filloi:

- Unë nuk do të gjykoj se a ka bërë keq apo mirë z. Rugova me ndërrimin e emrit dhe si i ka pagëzuar PAPA I ROMËS, dhe sa do të mundet ai ta gënjej, apo të pranojë shpërblimet e ZOTIT në botën e amshueshme. Engjëjt që i kemi përherë në shoqëri ata kanë regjistruar dhe i regjistrojnë edhe për ne veprat e mira dhe ata të këqijat dhe ruhen siç shkruan edhe në KUR'ANIN e PLOTFUQISHMIT-sure JA'SIN te libri LEVHI

MAHFUDH dhe për atë ne do të përgjigjemi. Por atë ia lëmë botës së amshuar, kurse çka do të lejmë në këtë botë dhe sa do të përmendemi për të mirë apo për të keq, ajo prapë varet prej veprave tona të bëra gjatë tërës sonë.

Unë kërkoj falje nga ju dhe të tërë ata që janë në këtë moment përpara ekraneve të televizorëve të tyre, por edhe më vonë nga ata që do ta dëgjojnë mendimin tim në lidhje me ndërrimin e emrit të z. Rugovës. Unë jam njëri që kam ndërruar emrin dhe mbiemrin tim kur kam pranuar këtë post kaq të lart të shtetit tim të dashur. Dhe do të lutem që ta analizoni mirë mbiemrin tim ALKOSHQIP. Mua më duket se zotëri Rugova atë e ka bërë me një amatorizëm dhe në kokë të vet pa mos u konsultuar me koka të them të mëdha të kombit tonë. – Atëherë udhëheqësi i programit i bëri një pyetje, (por dorën në zemër unë por edhe shumë të tjerë i kishin hapur sy e veshë që të dëgjonim përgjigjen e popit):

- Ju lutem shkëlqesi si do të vepronit Ju po të ishit në vend të z. Rugova?! Popi u mendua pak dhe ia filloi:

- Unë do të kisha shkuar në lindje e jo në perëndim (atëherë ne edhe më shumë hapëm sy e vesh) atje në Stamboll te PATRIKANA e jonë e nderuar (neve na kapi një nervozë dhe një fobi për të hequrat tona nga kjo fe), por POPI vazhdoi shumë qet, dhe do të kisha bërë atë që bëri z. Rugova. Por si ORTODOKS e jo si KATOLIK (atëherë prapë udhëheqësi i bëri pyetje):

- Pse si ortodoks Shkëlqesia e Juaj?! Popi qeshi dhe vazhdoi:

- Unë, Ju dhe e tërë bota e dimë shumë mirë se Kosova e jonë martire kurrë s' ka pasur probleme dhe pengesa me Kishat Katolike edhe atë as prej Kroatëve, as prej Sllovenëve por as prej Vatikanit. Po ashtu Ju e dini shumë mirë por edhe e tërë bota se KOSOVA jonë e dashur kurrë s' ka pasur probleme me Xhamijat, pasi edhe ata janë Shqiptare siç janë edhe Kishat Katolike. Por nuk është e njëjtë me Kishat Ortodokse, që përherë Serbët u dalin zot, dhe me Pamvarsinë e Kosovës ata dëshirojnë të kenë pronësinë dhe Autominë mbi ata kisha dhe prona. Kurse z. Rugova do ti vendonte pikë TUTORIZMIT Serb në KOSOVË. Atëherë Prifti Katolik dhe Hoxha u çuan dhe e morën grykë duke i thënë TË LUMTË ZOTËRI, ZOTËRI A L K O S H Q I P...???!!!

POROTA

Ditën që e dhashë lutjen pashë se jam i pa dëshiruar për atë derë. Nuk më la shumë përshtypje sjellja e atij shjaut, por u habita kur mu afrua ai gjykatësi me atë sjelljen e tij cinike dhe qeshjen nën buzë ironike, kur kuptoi qëllimin e prezencës sime në atë zyrë. Unë i thash se bëjë detyrën time si qytetar i këtij shteti, kurse ti dhe përgjegjësit tuaj bëni detyrën ashtu siç mendoni.

Erdhi dita kur ne duhej të jepnim DEKLARATËN SOLEMNE, as unë e as shoku im s' pranuan thirrje, por rastësisht në fletoren zyrtare emrat tonë i kishte parë një avokat dhe më lajmëroi se a e di që se atë ditë duhej të ndodhesha në njërën nga sallat e Gjyqit të Kërçovës. Unë e lajmërova edhe shokun, dhe të dy pa dashjen e organeve të gjyqit ne ishim në sallën solemne. Procedura kaloi shumë mirë, edhe aq më shumë solemnitet i dha biseda e kryetarit të gjyqit, për detyrat dhe obligimet tona si GJYQTARË POROTË. Dikush aty afër nesh tha:

- Këto janë fjalë të mëdha komuniste. Ne nuk ua vumë shumë veshin, por ai vetë pa mos e pyetur kush tha se për te është mandati i tij i dytë, por vetëm në letër.

Kaloi një kohë e gjatë as mua e as shokun tim s'na thirri asnjë nga gjykatësit, duke u arsyetuar se ajo është punë e tjetërkujt. Dorën në zemër unë nuk mërzitesha, por kisha dëshirë të shikoj si shkojnë ata punë dhe mendoja që pas katër vitesh ndoshta do ta përfundoj një Përmbledhje me ndodhi na gjyqi.

Dikur e takova atë cinikun në një shoqëri dhe pa mos e pyetur kush tha:

- Unë nuk do të bijë në nivelin e ndonjë porote, unë e shikova por nuk thash gjë. Kurse një nga të pranishmit tha:

- Ne nuk dimë se në çfarë niveli janë porotët, por dimë në çfarë niveli i kemi gjykatësit tonë. Ai ciniku nuk heshti, por vazhdoi :

- Çdo porotë e dinë vetveten se kush është dhe çfarë ka bërë dhe shkruar për këtë shtet. Atëherë e ktheu shikimin nga unë, dhe se askush nuk do të fusë kokën në torbë për ndonjë porotë të pa përgjegjshëm. Të gjithë më shikuan mua, por tash me një buzëqeshje. E dikush tha:

- Më duket se akoma te ne në bark është lepur. Unë nuk e kuptova për cilin lepur ishte fjala, për frikën apo për ...Ciniku tha se gabimi është te PARLAMENTI se nuk dinë çka bënë dhe zgjedh. Unë dhe të tjerët ashtu në qetësi vazhduam të presim ndoshta dikush do të na thirri, në gjykatoret e këtij gjyqi.

Atëherë kur unë më kisha harruar dhe ngritur dorë nga ai post që më kishin zgjedhur të besuarit e popullit atje lart në PARTALLMENT siç i thotë baca Salë-Kërçova. Po ashtu u takuam me një tjetër GJYQKAKËS, por ky më cinik dhe ironik se ai i pari. Dhe me një lepur më të madh se ai i pari në barkun e tij të fëlliqtë. Ashtu duke pirë lëngun e atij fakirit që në shtëpi s' kishte as kafshoren e bukës. Pa mos e pyetur kush tha:

- Unë ndihem më kompetent dhe më i fortë me ligjin përpara kur ndodhem në mesin e dy maqedonëve, në mesin e dy romëve, dy torbeshëve, në mesin e dy çifutëve, por jo edhe në mesin e dy shqiptarëve, apo mesin heterogjen. Jo se e kam lepurin akoma në bark, por nga respekti. Ne u bindëm se tash fjalën frikë e kanë zëvendësuar me fjalën respekt.

Atëherë ai që duhej të paguante lëngun me një revoltë të pa parë tha:

- Mjerë unë fakiri prej kujt kërkoj drejtësi ...???

DUELI

Edhe kjo ditë marsi është me diell, por me dhëmbë siç thotë populli. Unë me nipin që përpara disa ditësh ka ardhur nga Amerika e largët, vendosëm të vizitonim fshatin e lindjes, ku ai akoma ka një pasuri të vogël dhe të takohet me disa moshatarë, që si ka parë një kohë të gjatë.

Veturën e lamë te ara e tij në afërsi të varrezave dhe nisëm në këmbë në drejtim të fshatit. Prej larg unë vërejta se te medreseja e dikurshme në afërsi të xhamisë ishin grumbulluar disa pleq që prisnin të falin namazin e mesditës. Nipçes i thash se me siguri aty do të jetë edhe xhaxhi Biti, kurse ai shikoi orën dhe tha se ka edhe pak kohë deri sa të hynë në xhami, dhe u ramë pak këmbëve me hapa më të shpejta. Sa u afruam na pa xhaxhi Biti u ngrit në këmbë, por edhe të tjerët. U përshëndetëm dhe unë u thash që të vazhdonin bisedën duke u kërkuar falje që ua ndërpreme. Xhaxhi Biti tha se nuk kishin ndonjë bisedë me rëndësi, por bisedonin për atë DUELIN e një marsit, që më ishte aktual në tërë trojet shqiptare.

Edhe pleqtë e fshatit ishin ndarë në POZITË dhe OPOZITË. Disa përkrahnin dhe flisnin në superllativ për Arbrin e të tjerët edhe më të nxehtë dhe më në superllativ për Aliun bile disa e krahasonin me Aliun e shpatës. Sidoqoftë pleqtë më nuk ishin si dikur të heshtur të vetmuar dhe të frikësuar. Ajo që na la shumë përshtypje ishte se rreth tyre ashtu në këmbë, pasi vendet ishin të lënura për më pleqtë ishin grumbulluar shumë fëmijë që dëgjonin bisedën e tyre. Dikush kur do ti lexojë këto fjalë do të thotë; po pse çfarë rëndësie kanë fëmijët rreth tyre?! – ka bile edhe atë shumë. Ne si fëmijë po të atij fshati kurrë nuk guxonim të afrohem rreth pleqve, që të dëgjonim bisedat e tyre, për të kaluarën e fshatit, apo më gjerë. Ata biseda ne nuk guxonim ti dëgjojmë as edhe nëpër shtëpitë tona, kur grumbulloheshin burrat në dhomën e tyre nuk guxonim të hynim. Kjo ndalesë paska qenë si porosi serbe siç ma sqaronte para disa muajsh një ish oficer boshnjak në një xhami të Parisit, ku shërbente si imam. Ai më tregoi se edhe tash pas luftës serbet na thonë:

- Vëllezër mysliman, ndodhi çfarë ndodhi duhet harruar dhe mos i helmoni fëmijët me të kaluarën. As mos u flisni e as mos shkruani, kurse ata vetë s' ka ditë apo mbrëmje që nëpërmes ekranit të mos na akuzojnë edhe për atë që kurrë se kemi bërë. Unë shumë herë u kam thënë pse si ndalin ata që flasin apo shkruajnë për luftën dhe të kaluarën, të poshtrit më thonë se ata janë një grup e vogël serbësh që s' janë për bashkëjetesë. Unë u kam thënë se edhe ne kemi një grup të vogël boshnjakësh që se duan bashkëjetesën me ju. A e dini se çfarë më kanë thënë?! Ne duhej që pak më ndryshe ti kuptojmë punët dhe të jemi më tolerant ndaj tyre...

Xha Sula një plak mjaft i nderuar në mesin e tyre dhe adhurues i Arbenit me një revoltë tha:

- Unë e kam dashur z. Arbenin dhe kam pasur shumë besim, por ama ai tash më habiti me atë që tha se pas luftës ai paska bërë një tolerancë që zgjedhjet ti fitojë z. Aliu jo se ka dashur, por unë sa vërejta se ai nuk ka pasur besim në vetveten se mundet t' u bëjë ballë maqedonëve. Ndoshta edhe diçka do të thoshte xha Sula, por imami i xhamisë u ngritë që të thërriste Ezanin e drekës. Atëherë fjalën e mori xha Biti:

Këtu duhej edhe një luftë e vogël, që të ndahen dhentë prej dhive, ndoshta për atë ishte nisur lufta sipas z. Arbenit edhe unë pajtohem kur tha se luftërat bëhen për

territore e as sesi për bashkëjetesë, se pas luftës bashkëjetese edhe më shumë ftofet. Dhe siç u zhvillua biseda në mes të dy rivalëve u pa ashikare se ata të dy e paskan fajin, për mos suksesit të Marrëveshjes së Ohrit. Tash siç na thërret hoxha për në namaz ashtu dikush duhej ti thirri parlamentarët tonë për të dalë prej Partallmentit të Shkupit siç i thotë baca Salë, dhe nëse juve u kujtohet kur ai slloveni në Parlamentin Jugosllav e mori çantën dhe pas tij u nisën të tërë dhe më nuk u kthyen në Beograd. E dikush pyeti e ç' duhej të bëjnë si pas jush parlamentarët tonë?! Xha Biti shkurt u përgjigj:

- Ti marrin partallat dhe drejt e në Tetovë në Parlamentin e tyre. Atëherë ose të barabartë ose litarin si vëllezër, dhe ai që do të ngrihej i pari do të shpallet hero i këtyre trojeve...

BABA I KEQ

Xha Bitit si iu dha çmimi HONORIS CAUSA në shtëpinë e tij shpeshherë trokasin gazetarë gazetash, televizionesh dhe shumë medimeve të tjerë. Ai të tërë i pret me shumë kënaqësi, ngrohtësi dhe kujdes. Me ta bisedon si me fëmijët e vet, miqtë dhe shokët që i njeh prej shumë kohësh. Me ta është shumë i hapët dhe nuk guxon të tregojë të keqen dhe të mirën si për familjen e vet ashtu edhe për rrethin dhe më gjerë.

Një ditë kur u takuam me kërkesën time unë i tregova për disa probleme dhe më në fund kërkova bile edhe këshilla. Ai u mendua pak dhe mu përgjigj shumë shkurt:

- Ata njerëz që kanë pasur një miqësi me këta shket siç u themi ne, prej tyre kanë marrë një sjellje të keqe. Ata atyre s'mund tu kundërvihen, por atë sjelljen e tyre me ta, njerëzit tonë mundohen ta përdorin në familjen e vet. Unë do të tregojë se kur u poqën më kushtet, që të ndahem prej vëllezërve, se më ashtu nuk jetohej, njëri prej tyre më tha:

- “ VËLLAZËRIM PO, POR PUSHTETI DHE MALLI ËSHTË I IM ” Atëherë unë i thash:

Mirë a jemi të një babe dhe një nëne, ai mu përgjigj se është e vërtetë ajo që thash unë, por ashtu e kërkon situata, tamam ashtu siç na thonë këta shket dhe na hoqën prej asaj që i thonë “ PREAMBULLË ”. Ashtu mendonte mua të më lejë jashtë pronësisë së trashëguar.

Ne duke biseduar dhe pirë kafen që na e solli njëra prej nuseve të xha Bitit, ra zilja e derës, xha Biti nuk luajti vendit, por nuk shkuan as dy minuta dhe derën e hapi po ajo nusja që na solli kafen dhe iu drejtua xha Bitit:

Babë në derë janë një femër dhe një burrë, që duan të bisedojnë me ju. Xha Biti u çua dhe doli prej dhome. Pas pak në dhomë hyri me gruan dhe burrin që në dorë kishte një kamerë. U përshëndetëm dhe ata u ulën përballë meje. Burri tregoi se janë duke bërë një anketë për bashkëjetesën në këtë shtet që akoma është në formim dhe rol të posaçëm luajnë shqiptarët e veçanërisht pas lutës së dymijë e njëshit të UÇK - ës dhe forcave të armatosura të këtij shteti. Dhe se ajo gruaja është e huaj, por nuk tregoi se prej ku, por edhe ne nuk e zgjatëm më shumë. Pasi në atë moment në derë u paraqit tjetra nuse e djalit të xha Bitit me kafetë në dorë, që burrin e saj pak ditë më parë e kishin arrestuar forcat e koalicionit, bile me urdhrin e komandantit të vet, që dikur tha:

- Të gjithë ata që kanë bërë krim ndaj këtij shteti duhej të dalin përpara drejtësisë. Budallai aspak nuk mendoj se krimin më të madh edhe ndaj shtetit edhe ndaj popullit të vet e ka bërë ai.

Sa e pinë kafen ajo femra iu drejtua xha Bitit dhe i tha:

- Ju lutem xha Bit më tregoni si ndiheni në këtë shtet si qytetar, por edhe si prind?! Xha Biti shikoi lart e poshtë ashtu siç e ka zanat, mori frymë thellë dhe ia nisi:

- Si qytetar ndihem KOPIL, kurse si prind ndihem, PRIND I KEQ. Dorën në zemër unë nuk e kisha pritur këtë përgjigje prej xha Bitit, e ku më ata. Ashtu e habitur ajo femra e pyeti xha Bitin:

- A keni argumente xha Bit për këtë që thoni?! Xha Biti duke më shikua mua u përgjigj:

- Po, bile shumë. Prej kur na kanë hequr prej asaj PREAMBULLËS ne jemi pronar të objekteve, por jo edhe të tokës nën objekt, këtë nuk mundën ta kuptojnë ata që

veronin në LIHNIDËN SLLAVE. Sa dëgjuan fjalën KOMB u PËRDHOSËN duke menduar se ia arritën qëllimit shekullor dhe se do të hynë në analet e historisë si patriotët më të mëdhenj të kombit. Vetëm njëri prej tyre tha se diçka nuk është në rregull, por ai që dikur ajo KAÇUSHA tha se do të ia shikoni sherrin më vonë, doli në televizion e tha:

- Ç' duamë më ne shqiptarët ja prej sot jemi KOMB, por hiç nuk i vajti mendja se formuan edhe një SUPER KOMB, dhe ne ngelim të barabartë me ata që janë nga dy, tre apo pesë përqindë, si për shembull me romët, vllehtë... e shumë të tjerë. Dhe tash në partallment siç i thotë Baca Salë na thirrin shqiptarët maqedonë, dikush maqedonët shqiptarë...e shumë e shumë emra të tjerë.

Kurse si prind i keq, ndihem, pasi unë Biti mendoj se kam qenë dhe jam një njeri me peshë dhe me nam. Kam arrit që nipit apo mbesës mos mundem ti blejë një karamele e ku më gjëra më të mëdha, por ç' është më e keqja unë, por edhe ata të luftës e tash në koalicion nuk janë në gjendje që fëmijës së vet ti dalin në ndihmë. Vjen i biri i botës ta merr prej krevati tamam si në kohën Rankoviç - Titos. Ashtu ma morën djalë dhe ja nusja që ua solli kafënë ka ngelur veç me tri net të fjetura me burrin dhe tash s' dimë as nam e as nishan.

Prej këtyre fjalëve që i tha xha Biti ajo gruaja ngeli pa koment duke iu drejtua atij burrit, kolegut të vet:

- Ne kemi qenë shumë herë me ata të koalicionit por ata kurrë s' na kanë folur për këta probleme. Atëherë ai burri iu përgjigj:

- Po të dalim si sot në teren dhe të bisedojmë me popullin do të dalin edhe shumë e shumë probleme të tjera, prandaj përherë na thonë se nuk ka nevojë të bisedojmë me njërës të rëndomtë...

KOPILOT...???!!!

Atje lart te LAGËSHTIRA ku KRYQI qëndron me kokën përpjetë NËNË MADHJA e kishte venduar kokën në mes të dy duarëve i kishte mbështetur te gjunjët dhe e zhytur në mendime sodiste natyrën dhe aktet barbare që kishin kryer fëmijët dhe disa nga kopilët e vet. Shumë gazetar i rrotulloheshin rreth e rrotull, por s' kishin guxim që t' i afroreshin dhe ti bënin ca pyetje.

Dikur njëri nga gazetarët kur vërejti se NËNË MADHJA më ishte shkyçur nga ajo soditje, me shumë mjeshtri iu afrua e përshëndeti dhe iu lut që ti bënte ca pyetje. NËNË MADHJA si u mendua pak e vendoi dorën e djathtë te balli i saj i rrudhur dhe krejtësisht e buzëqeshur i dha shenjë që të ulej pranë saj. Gazetari me foto aparatit, që e mbante në duar i bëri disa fotografi dhe me mikrofonin në duar u ul pranë NËNË MADHES, dhe e pyeti:

- Zonja NËNË, ne kishim dashur që Ju me gojën Tuaj të na thoni diçka për fëmijët dhe të kaluarën Tuaj? Nënë Madhja e hapi torbën prej lëkure të krokodilit, e nxori pasqyrën dhe filloi të shikonte fytyrën e saj të plakur, por të teletisur prej teletistëve më të mira të botës. Pastaj, po ashtu prej torbe nxori parfumin më të shtrenjtë të botës dhe e parfumosi vetveten më siç dinë Nënë Madhja e këtij nën qielli. U koncentrua në pyetjen e gazetarit dhe ia nisi përgjigjes:

- Unë vet s' di prej kur jam dhe si e kam marrë këtë emër në këtë vend. Prej zërit të saj shihej se Nënë Madhja më ishte përpara vdekjes. Por e di tha se kam pasur një të kaluar të bujshme. Kam qenë disa herë e martuar, por kurorëzim kam pasur vetëm me burrin e fundit, por të gjitha ndjesë paçin, se me të vërtetë kanë qenë të mirë dhe të sjellshëm ndaj meje, dhe me të vërtetë më vjen keq, që të tërëve ua hëngra kokat, dhe ja tani kam ngelur si qyqare në afërsi të këtij KRYQI, që s' di a më takon mua.

Nejse të koncentrohem pak te pyetja e Juaj. Mendoj se për burrat e mi më tash keni dijeni, kurse për numrin e tyre as unë vet s' di. Ky i fundit ishte pak më DREDHAK sepse dredhitë e tij i shikoni edhe ju vetë se i keni në gjak. Ai Juve u njihte shumë mirë dhe përpara se të vdiste pa dijeninë time paska bërë dhe lënë një TESTAMENT. Apo siç thoni tash Ju PREAMBULLË. Dhe Ju jeni të përmendur në fillim të atij testamenti dhe jeni si fëmijë të dorës së parë, kurse ata të tjerët më poshtë si fëmijë të dorës së dytë, që shumica i quan edhe si KOPILA. Ç' është e drejta duhej të ndërrohen vendet sepse ata të dytit janë të lindur më përpara se të parit, por siç thash pak më parë, këta të parit në PREAMBULLË dredhitë i kanë AMANET nga baba i vet, që unë s' arrita të ia dijë as prejardhjen e saktë të tij, por as që më interesonte në atë kohë. Njëri nga gazetarët që më ishin rreth Nënë Madhes i habitur prej përgjigjes së saj si u mendua pak e pyeti:

- NËNË MADHE, çdo të na thoni për këta KËSULËBARDHIT ???!!! Nënë Madhja më si Nënë Madhe me gjitha ata që ka hëngër për ti bërë tërë ato KOPILA, hiç pa mos u mendua dhe turpërua tha:

- Ajo vlen edhe për KËSULËBARDHIT. Bile në ta burri i fundit, ishte shumë i revoltuar. Ajo pa mos e mbaruar bisedën, dikush nga gazetarët e pyeti:

- Po pse moj Nënë Madhe ai burri yt i fundit ka qenë aq shumë i revoltuar në Kësulëbardhit e tu?! Nënë Madhja si e shikoi me ato sy të saj prej KOBRE iu përgjigj:

- Ai shumë herë më thoshte; këto kopilët e tu KËSULBARDHË paskan ngjarë te babai i tyre dhe mua aspak s' më nderojnë, dhe kurrë timen s' pranojnë: as gjuhë, as komb e as fe. Dikush nga gazetarët prapë e pyeti:

- Nënë Madhe, a pajtoheni ju me mendimin e burrit tënd dhe se ato janë KOPILA dhe se s' duhet të jenë të barabartë me ato që janë në fillin të TESTAMENTIT apo siç i thonë tash PREAMBULLË?! Nënë Madhja duke qeshur tha:

- Plotësisht edhe unë pajtohem se edhe në mesin e tyre ka më KOPILA të KOPILAVE, që më s' u intereson vendi në PREAMBULLË, por u intereson të hanë të pinë dhe të cofin si derra. Dikush nga gazetarët i tha:

- Nënë Madhe mos u shpreheni ashtu se përpara teje u bë edhe lufta dhe u vranë fëmijët Tuaj nga të dy vendet, që ndodhen në PREAMBULLË. NËNË MADHJKA duke qeshur: HA HA HA HA HA HAAAAAAA tha; UNË NËNË MADHJA K U R V Ë - M A Q E D O N I J A ...???!!!

XANXARËT

Xha Bitin taksi e kishte lënë përpara bankës së qytetit dhe duket se i pari atë ditë kishte dorëzuar paratë në bankë për të larë borxhet mujore për rrymën, telefonin, ujin dhe atë tatimin vjetor për pasurinë e pa tundur, që e posedon në fshat. Prej banke ishte drejtuar drejtë kafenesë së preferuar ” ELITA ”, që ndodhet në qendër të qytetit. Si e kishte pirë kafënë e dytë të asaj dite, pasi të parën prej kur e ka marrë gruan e katërt me radhë fiks në ora gjashtë së bashku me teze bitojcën, kafënë e parë e pinë te krevati që ajo ia sjellë së bashku me një llokum dhe një cigare që ajo ia dredhë vetë, por shumë herë ia mbushë çibukun, ia ndez dhe ia jep xha Bitit. Të njëjtën punë e paska bërë edhe ajo e para, kurse e dyta dhe e treta as që kishin menduar që t’ia bëjnë atë respekt xha Bitit. Ai paska tentuar disa herë, por s’kishte pasur sukses as me të mirë e as me të keq dhe ashtu është pajtuar me fatin.

Unë aty nga ora tetë e diçka kalova në afërsi të “ ELITËS ”, por as që shikova në drejtim të saj, pasi desha sa më parë të dorëzojë një libër, që e kisha marrë përpara disa ditësh në bibliotekën e qytetit. Xha Biti më kishte parë për xhami dhe i kishte rënë me bastunin, por unë as që e kisha dëgjuar. Në atë moment një djalë i vogël rom kishte hyrë në kafene për të marrë hakun e mëngjesit dhe xha Biti e thirr i thotë që do ti japi një shumë parash, por me kusht që dilte prej kafenesë dhe të më thërrasë mua. Unë sa u afrova te shkallët e bibliotekës ai romi i vogël më kapi për palltos dhe më tha se në kafenenë “ELITA” më thërriste një plak dhe filloi të më heki në drejtim të kafenesë duke u frikuar se do ti humbte të hollat e premtuara nëse unë nuk shkoja pas tij.

Ne duke pirë pijet që i porosi xha Biti dhe shaheshim për kohën që s’ishim parë dhe dëgjuar në telefon, dikush u afrua dhe na përshëndeti duke thënë se pijet i paguante ai, unë i thash që të ulej por gazetari i një televizioni lokal, tha se shpejtonte, por shpejt do të kthehej.

Xha Bitit më tregoi për atë kohë që s’ishim parë ai paska qenë në Beograd te djali, dhe se është kthyer me një optimizëm në lidhje me statusin e Kosovës. Siç më tha se vet Çoviçi i çmendur i ka thënë se Kosova për Serbinë është e humbur.

Pas kësaj bisede xha Biti e hapi gazetën Fakti dhe më tregoi artikullin ku biheshin horr; Kadareja dhe Qosja. Unë sa i thash se s’bëjnë mirë, u hap dera e kafenesë dhe hyrën ai gazetari që na tha se do ti paguante pijet dhe pas tij një djalë me një kamerë në dorë, dhe u drejtuan në tavolinën tonë.

Si na kërkuan falje për shqetësimin gazetari i tha xha Bitit:

- Xha Bit Ju si njeri me nam si i komentoni zënkat e z. Kadare dhe z. Qose?! Xha Biti si u mendua pak mori frymë thellë dhe tha:

- Punë XANXARËSH. Të dy janë njerëz të mëdhenj dhe ne duhet të krenohemi dhe krenohemi që i kemi. Por ata janë si ata dy gjelat, që s’durohen në një lëmë. Z. Kadareja xhelozon në z. Qosen për titullin e lart AKADEMIK, dijeninë e thellë për gjuhën dhe epitelin “ BABA I KOMBIT ”, kurse z. Qose xhelozon për z. Kadarenë; për veprat kapitale UNIKATE, për FAMËN BOTËRORE dhe bile pak më shumë për PASURINË E TIJ MARRAMENDËSE.

I MIRI I KEQI DHE I SHËMTUARI

Xha Biti në qytet kishte arrijtë që me natë dhe ishte shumë i lumtur, që një i rinj nga familja hapëronte gjurmëve të tij. Ai ishte përgatitur të paguante edhe disa herë më shumë se sa do të ishte e nevojshme për promovimin e veprave të nipçes, që ishte hera e parë në familjen e tij të bëhej një solemnitë i tillë. Ishte edhe hera e parë për fshatin bile edhe për qytetin dhe shumica e pritnin me padurim se çdo të bëhej.

Xha Biti i kishte porositur thirrjet në një shtypshkronjë me nam dhe shumicën e tyre i kishte shpërndarë. I kishte ngelur ajo për Bashkësinë Islame dhe ajo thirrja e Bektashinjve, por edhe disa të tjera, që nuk kishin shumë peshë si ajo thirrja e shtypshkronjës të atij zogut narcis me analfabetët dhe nipa e stërnipa qensh, macesh e lepujsh.

Me xha Bitin si pimë kafënë te njëra nga piceritë më moderne të qytetit dolëm dhe u drejtua në drejtim të njëres nga zyrat e lartpërmendura. Prej larg i pamë se në drejtim të nesh vinin tre çallmaxhinj me çallmat siç thuhet në popull gjer në tavan. Ata e kishin zënë të tërë rrugën si te ai filmi: ” I MIRI, I KEQI, DHE I SHËMTUARI ”.

Kur u afruan na përshëndetën por me tri gjuhë të ndryshme, që ne njëren e kuptuam por dy të tjerat jo, siç tha ai stërnipi i xha Rushitit dikur përpara kamerave të një TV- je se mësuesi i tyre vetëm në klasë përshëndet SHQIP, kurse në rrugë kalimtarët e rastit i përshëndet sipas qejfit të tyre; arabisht, turqisht, maqedonisht, anglisht, gjermanisht...edhe meqenëse asnjëren nga këta gjuhë nuk i njeh.

Xha Biti u afrua bile u dha edhe dorë, dhe ati të shëmtuarit i tha; se kishte nderin t’ ia jepte thirrjen për të marrë pjesë në PROMOVIMIN e veprave të nipçes. Ai i KEQI dukej se nuk e kuptoi fjalën promovim dhe iu drejtua xha Bitit:

- Xha Bit kush të ka vdekur?! Xha Biti ashtu qetë i tha se ka vdekur hoxha afër MYFTIUT. Ai habitur i tha:

- Më duket se tallesh, ai jam unë. Atëherë ai i MIRI ia sqaroi se nuk bëhet fjalë për varrim, por për PROMOVIM. Ai prapë se kuptoi, atëherë i MIRI e hoqi pak ma andej dhe ia sqaroi në atë gjuhën e tyre. Si bëri ahëëëë...iu drejtua xha Bitit:

- Neve s’ na interesojnë PROMOVIMET, por VORRIMET, bile kur janë dhimbjet më të mëdha ne kënaqemi më shumë se edhe leverdia është më madhe. Unë tha përveç që e kam siguruar rrogën vetëm për katër ditë në muaj, pra katër të XHUMAJA, tash e kam siguruar për tetëdhjetë ditë të lexojë nga një Jasin për atë djalë që e sollën nga perëndimi. Xha Biti e shikoi dhe i tha:

- Tamam si ORTODOKSËT vetëm të dielave. Që do të thotë se edhe ju vetë nuk faleni tjerat ditë, kurse popullit i thoni që të falen nga pesë herë???!!! Ju lumtë se ju jeni si për KOMB ashtu edhe për FE...???!!!

HAXHI DREQI I DREQËRVE

S' di si këtë pasdite me gruan filluam një bisedë sa pa lidhje aq edhe banale, për lugetërit, shejtanët dhe...Gruaja sa e mbaroi fjalën në lidhje me gjuajtjen e shejtanit në vendin e shenjt Mekë, dhe e habitur ia nisi:

- Si është e mundur që në atë vend me nam të ketë shejtanë dhe të jetë vend i shenjt...???!!! Mua diçka më sillet e vërtitet në tru për një jo logjikë njerëzore për fjalët; VEND i SHENJT dhe fjalën SHEJTAN...! Unë më jam e bindur se të gjithë të këqijat tona na kanë ardhur prej atij vendi, pasi ai vend është djepi i shejtanëve. Prandaj këtij tëndit i thonë; HAXHI DREJQ, kurse atij atje HAXHI DREJQ I DREQËRVE, pasi disa herë e paska vizituar atë vend të shenjt dhe sa herë që ka dashur ta vrasi dreqin ai, por edhe të tjerët janë mbushur me dreqër dha na i kanë sjellë këtu te ne. Këtë mendim unë e kam që moti në kokë dhe më turbullon trurin si ajo mjegulla e Berikovës?!

Gruaja sa i tha këto fjalë ra zilja e telefonit. Unë u afrova dhe dikush pa mos u prezantuar më pyeti:

- A është shtëpia e ...unë i thash se po, ma mbylli telefonin dhe për dhjetë minuta ra zilja e derës së shtëpisë ime. Gruaja ishte më afër dhe u drejtua në drejtim të derës, por shpejt u kthye dhe më dha shenjë që të shkoja, e pyeta kush është, por ajo më tha:

- Do të shohësh. Unë si afrova te dera dhe për syrit të saj përpara derës i pash; HAXHI DREJQIN dhe HAXHI DREJQIN E DREQËRVE. Ashtu i habitur, për atë vizitë të pa pritur dhe të çuditshme e hapa derën dhe u dhashë shenjë që të hurin në shtëpinë time.

Gruaja i gostiti me nga një llokume dhe e vendoi kafënë, kurse unë vazhdova me bisedën duke i pyetur për shëndetin e tyre, por edhe të familjeve të tyre. Haxhi Dreqi i Dreqërve e nxori gazetën edhe atë në gjuhën sllave dhe filloi ta kthente herë prapë herë mbarë, herë e largonte për të parë më mirë dhe herë e afronte, por atëherë kur e kishte nga e prapa.

Si e pinë edhe kafënë u shikuan njëri me tjetrin dhe Haxhi Dreqi i dha shenjë, që t' ia fillonte bisedës për qëllimin e ardhjes së tyre. Haxhi Dreqi i Dreqërve më shikoi dhe më tha:

- A nuk na pyetni, pse jemi sot në konakun tuaj! Unë ashtu i qetë iu përgjigja:

- Ne nuk e kemi zakon ta pyesim mikun pse ka ardhur, e veçanërisht sot kur në shtëpi më ka ardhur vëlla Haxhi Dreqi edhe atë pas afër njëzet vitesh. Prapë u shikuan dhe Haxhi Dreqi i Dreqërve ia nisi:

- Kemi dëgjuar se dëshiron ta shesësh shtëpinë dhe sipas burimeve të sakta më e keni shitur. U qoftë për hajrë, por është dashur të konsultohesh dhe të bënit ndarjen pasurisë. Vizitën tonë e planifikoi nipi i juaj që ju me vite nuk bisedoni. Unë dorën në zemër e përshëndeta planifikimin e nipit dhe u thash:

- Unë e përshëndes dhe ndoshta kam gabuar në bindjen time për nipçen, por ai paska qenë shumë i drejtë. Ne kur jemi ndarë përpara tridhjetë vitesh, baba i tij mori edhe një oborr tokë më shumë se oborri i shtëpisë sime, kurse ku Haxhi Dreqi mori afër tre oborre më shumë se oborri i babës së tij. Unë pajtohem me propozimin e tij ta bashkojmë pasurinë e atëhershme dhe në prezencën e palës së tretë dhe ekspertëve të bëhet ndarja e drejtë dhe të më kthehet ajo që më është marrë në atë kohë, ose nëse unë u kam marrë

vëllezërve jam i gatshëm t'ua kthej tepricën. Të dy Haxhi Dreqërit u shikuan si kecërit dhe Haxhi Dreqi më tha:

- Vëlla, këtu nuk bisedohet për pasurin tonë, por nipi na ka çuar për ndarjen e pasurisë sate. Atëherë unë me një ton të ashpër i thash:

- Unë vëlla të kam ty dhe babanë e tij dhe pasurinë e kemi ndarë ne - vëllezërit, dhe iu drejtova Haxhi Dreqit të Dreqërve; tash më e di pse ta kanë venduar emrin HAXHI DREQ I DREQËRVE, por edhe ty vëlla HAXHI DREQI, dhe ua hapa derën dhe u thash që të lironin shtëpinë time. U shikuan dhe me bishtin ndër shalë tamam si gomarë dolën për dere.

Xha Biti që tërë kohën më dëgjonte dhe me vëmendje ndiqte çdo fjalë timen e lëkundit kokën me atë stilin e tij, u çua në këmbë dhe më mori grykë duke më thënë:

- Të lumtë nipçe, sikur të mos kishe vepruar ashtu do të ngjante si Kosovës me Serbinë, bile ke dalë edhe më i aftë se ato BABALLARËT e kombit dhe të gjuhës shqipe. Unë s' di si lejuan të pranojnë një bisedë me atë Serbinë e ndytë, që se kanë; as vëlla, as motër, as fis, as gjak, as komb e as fe. Ç' është më e keqja lejuan termin; KISHA ORTODOKSE TË SERBSË në KOSOVË. More kokë tul, në planetin tokë ka; xhamia Islame, kisha Ortodokse...kisha Katolike. Xhamitë në Kosovë nuk janë të Turqisë, apo të Arabisë Saudite, por janë të shqiptarëve, turqve, boshnjakëve të Kosovës, që i përkasin asaj feje. Kishat Ortodokse janë të popullatës së krishterë, që në Kosovë ndoshta ka më tepër serb, por ka edhe malazez, ndoshta edhe shqiptarë ortodoks, prandaj nuk janë të Serbisë, por janë të Kosovës. Ose kishat Katolike u takojnë katolikëve, që për fat të mirë ka edhe shqiptarë katolik, por jo Kroacisë, Sllovenisë apo Vatikanit, prandaj nuk është dashur që të hynin në atë bisedë pa lidhje dhe të fusin një ferrë në këmbën e vet...????!!

KËRKOJMË FALJE

Nëpërmes telefonit biseduam pak si gjatë, edhe pse unë insistova disa herë që të prezantohej se me cilin kisha nderin të bisedoj në atë kohë të mëngjesit, ai nuk tregonte emrin, vetëm më tha se janë disa persona dhe dëshirojnë të pinë një kafe ku të doja unë. Bile më tha se janë të gatshëm të vinin me veturë dhe të më marrin në shtëpi. Më në fund u thash:

- Pasi keni aq dëshirë, aty ka ora dhjetë do të takohemi në restorantin tonë me nam, që ndodhet në qendër të qytetit ” ELITA ”.

U bëra gati i mora dy, një tre libra prej më të rinjve dhe i futa në çantë, por u ktheve edhe njëherë te librat që të merrja edhe prej atyre me tematikë fetare dhe u drejtova në drejtim të vendit të caktuar pak kohë më parë. Sa hyra në restorant sytë më vajtën te një person që s’ ishim aq të ngrohtë, ai u çua në këmbë dhe më tha se personat që ishin në tavolinë me të më kishin kërkuar pak më parë në telefon. U afrova i përshëndeta që të tre dhe ai që s’ ishim aq të ngrohtë, ma lëshoi karrigen e vet, kurse për vete mori një tjetër dhe u ul në skaj të tavolinës.

Sa bënë porosinë, personi që më liroi karrigen e mori fjalën dhe në emër të tyre dhe të vetin kërkoi falje, që më kishin shqetësuar në atë kohë të mëngjesit dhe së dyti tha:

- Ne të urojmë për veprat e botuara, që më tani i keni disa dhe dhashë Zoti i boton edhe aq më tepër. Unë u falënderova dhe piva një gllënjë prej kafesë, që më kishte filluar të ftohej, kurse njëra nga ata më porositi edhe një lëng pemësh. Unë hapa çantën dhe të katërtave u dhashë nga një libër, por njëri nga ata mu lut që ti firmosja dhe në xhepin e këmishës më futi pesëdhjetë euro. Unë refuzova duke i marrë prej xhepit tim dhe ia vendova në xhepin e tij të këmishës, duke u thënë se librat nuk ua jap me para. Ai prapë i nxori eurot prej xhepi dhe më tha:

- Janë për një kafe, por jo me ne, por me shokë të tjerë, ne falënderohemi që erdhët të pini me ne një kafe dhe të harxhoni pak kohë, me ne badihallëxhinjtë. Unë si me tallje i thash:

- Të gjithë jemi njerëz, ndoshta dikush më pak fle dhe punon pa para. Kurse ai tha:

- Qefinët nuk kanë xhepa...! Ai që s’ ishim aq të ngrohtë tha:

- Zotëri i nderuar ne në ty kemi pasur një hidhërim të moçëm, ndoshta ka dhjetë vjet, por të kemi ndjekur si ty ashtu edhe veprat Tuaja. Ne deri tash s’ kemi hasur në gabime te ti. Gabimi është te ne, ndoshta të kujtohet, kur pas leximit të Mevludit, prisnim të hanim drekën ti në bisedë lëshove një kritikë ndaj hoxhallarëve. Unë reagoja ashpër, por ti nuk e ndërpreve bisedën dhe shumë qetë e thatë atë që kishit ta thoni. Shumica të keq kuptuan dhe u revoltuan, bile edhe vëllai yt, por edhe ai ish arsimtari jonë. Ne prej atëherë i kemi ndjekur edhe hoxhallarët, por më tepër ata që ishin prezent në atë Mevlud. Te shumica kemi hasur në shumë gabime, por te ai kryesori më tepër. Kjo që ndodhi këto ditë është katastrofë fetare bile edhe kombëtare. Vërtetë ato mendojnë vetëm për vdekje dhe kënaqen me të vdekurit tonë, bile më tepër kur i vdekuri është në moshë të re. Ishim vizituam zyrat e tyre, ashtu siç thatë dikur Ju, mbi tavolina s’ kishte asnjë fletë letre, por vetëm filxhanë kafeje, gota çaji dhe tespihe të larme. Ne më pajtohemi me të thënë e

Juaj: “Feja është e bukur dhe e mirë, po sikur vajzat dhe djemtë e rinj, por kur bëhen nuse dhe dhëndërr ato vishen, zbukurohen dhe teletisen. Edhe feja duhet të zbukurohet dhe bëhet më e dashur, kur shkruhet ndonjë poezi dhe tregim, por në gjuhën shqipe ”

Njëri nga ata e mori fjalën dhe mu drejtua:

- Zotëri ne kemi ardhur nga perëndimi, besoni me qëllim të takohemi dhe nga Ju të kërkojmë F A L J E. Për veprat Tuaja fetare atje në perëndim është folur shumë dhe janë lexuar me shumë kujdes, edhe meqenëse ai hoxha ka folur shumë keq, dhe na ka treguar shumë letra bile edhe petition me kritikë, pse kemi financuar librat Tuaj. Por ne më jemi bindur se Ju nuk jeni ashtu siç u prezantojnë ato maskarenj. Ne edhe njëherë JU KËRKOJMË FALJE. Zoti Ju shtoftë jetën dhe Ju dhëntë shëndet, dhe vullnet për PUNË TË MBARA. Prej sot e tutje do të keni përkrahjen tonë në financimin veprave Tuaja.

Të nesërmen u bë kontrata për të parë dritën vepra që një kohë të gjatë priste. NJERËZIT E MIRË PËR KOMB DHE FE, ZOTI I SHPËRBLEFTË NË KËTË BOTË DHE NË A M S H I M...

NDËRMJETËSIMI

Prej kur në popull flitej se Dr. Prof. Fendë RUMDUMI shumë herë paska thënë, se është NDËRMJETËSUESI apo AVOKATI më i mirë i të gjithë kohërave në rruzullin tokësor që ka shpëtuar shumë mëkatar nga FERRI duke ia lutur Zotit dhe kënduar Ajete apo Sure të tëra nga Kurani, prej vdekjes e deri te varrimi i të ndjerit, por kuptohej se për një shumë të majme shpërblimesh, nga familja e të ndjerit. Dorën në zemër herë besonim, por shumë herë edhe jo, duke menduar se janë thashetheme të kundërshtarëve të tij, vetëm e vetëm ta njollosnin, fytyrën e tij me aq aftësi, si i vetmi person me atë titull aq të lart, por pa asnjë punim shkencor në atë lëmi.

Ditët na kalonin me një ankth në zemër, duke ruajtur shtëpinë e prindërve të të ndjerit djalë të astritit, që ditë më parë kishte ndërruar jetë në një metropol të botës, ku studionte për arkeologji. Por më në fund erdhi momenti edhe pse i hidhur të njoftohej familja për tragjedinë e birit të tyre.

Tërë natës kuja dëgjohej disa shtëpi larg. Rrugët rridhnin prej njerëzve të njohur e panjohur për tu takuar me të afërmit e të ndjerit, por edhe me tërë lagjen ku i ndjeri duhej si fëmijë i tyre dhe çdo njërin e kishte marrë malli për ta parë të gjallë, por ja fati i tij.

Dr. Rumdumi që me natë sillej e vërtitej rreth shtëpisë për të hyrë në pazarllëqet e prindërve të të ndjerit dhe Zotit, për atë engjëll, që tërë rrethit zemra i rridhte gjak. Aty nga ora gjashtë e mëngjesit e pamë duke depërtuar nëpërmes grash dhe u afrua deri të trupi i pa jetë i hasretit. E hapi atë librin e tij dhe filloi të lexonte në një gjuhë aspak të njohur për rrethin, por ndoshta edhe për vet atë dhe Zotin. Baba, nëna, tezet, hallat, por edhe ato të mëhallës e mbushën me para e deviza, pasi u kishte hyrë në hise. Duke depërtuar nëpër gra njëra nga to tha:

- Ç' kërkon këtu ky damllamadh?! Por ai me librin e shpëtimit dhe shpërblimet në xhep as që ua vente mendjen fjalëve të grave, por as edhe të burrave. Erdhi u fut në konak na përshëndeti po me atë gjuhë të të vdekurve dhe ia nisi bisedës me plot banalitete të atyre fjalëve të pa kripura.

Deri sa arriti koha që i ndjeri të përcillet në shtëpinë e përhershme, Dr.Pordhë. Rumdumi shkoi të lexonte dhe të lutej edhe tri herë të tjera, dhe duke pohuar me kokë se krejt ishte okej nga ana e tij e Zotit, por akoma nga ana e familjes së të ndjerit. Prandaj edhe doli prej konaku që edhe njëherë të lexonte dhe të merrte hisen nga shoqëria e të ndjerit. Nuk shkuan as pesë minuta erdhi baba i të ndjerit dhe na tha:

- Varrimi do të shtyhej edhe për një orë. Dorën në zemër ne edhe pse të lodhur dhe të rraskapitur sikur të na thoshin se do shtyhej edhe për disa ditë ne nuk do të mërziteshim. Dr. Rumdumi si e kishte bërë edhe lutjen e fundit ishte mbushur edhe njëherë me shpërblime erdhi në konak dhe na tha se ishte koha të dilnim përjashta, por baba i të ndjerit i tha se do të tregonte ai kur do të ishte gati.

S' dinim ç' ndodhi, as që guxonim të pyesnim duke u përballur me atë dhembje të madhe. Dr. Rumdumi donte diçka të thoshte, por njëri nga të afërmit e të ndjerit i dha shenjë që të mbyllte gojën.

* * *

Erdhi edhe momenti i fundit, arkivoli hermetikisht i mbyllur u lëshua në vendin ku do të qëndronte me trupin plotë dhembje me qindra vite dhe me një shpejtësi marramendëse sipas normave fetare u mbulua me tokën e zezë si fytyrat e plotë të pranishmëve. Njëri nga rrumdumat e vegjël i tha disa fjalë, që do të ishin edhe të fundit, por njëri nga të afërmit e të ndjerit hipi mbi një varr që ishte aty afër dhe iu drejtua të pranishmëve:

- Të nderuar të pranishëm ne kemi shumë dhimbje, dhimbjen tonë herë pas here e shtonte edhe aq më tepër D. Rumdumi me atë sjelljen e tij aq çnjerëzore me leximet dhe fjalët se ai do ta shpëtojë nga FERRI të dashurin tonë. Ne nuk dyshuam dhe nuk kursyem aspak duke e shpërblyer si ndërmjetësues në mes të familjes dhe Zotit, por sa që dimë ne ndërmjetësuesi apo siç thotë vetë Dr. Rumdumi avokati duhej të jetë prezent në momentin e gjykimit, prandaj edhe u bë vonimi i varrimit, që të hapej edhe varri ku do të ndodhet vet Dr. Rumdumi në momentin e gjykimit, dhe e kapi Dr. Rumdumin për krahësh dhe futi në varrin e hapur enkas për të dëshmuar. Disa filluan të hidhnin edhe dhe, por dikush ia dha dorën dhe ai doli prej varri, por njëri që ishte aty afër, prapë shtyri dhe ai ra në varr...

KRENARËT E QYTETIT T' IM

Akoma në popull bisedohej për luftën e fundit, që u bë në trojet e Maqedonisë me popullsi shumicë shqiptare dhe të tërë habiteshin se si një luftë me kaq humbje për shqiptarët të bëhej vetëm e vetëm për të drejta njerëzore. Edhe analistët më në zë të botës nuk kishin hasur në historinë botërore për kësi farë lufte, por ja shqiptarët e bënë këtë luftë dhe hyrën në historinë botërore bile edhe në "LIBRIN E GJINISIT" për atë që se njih historia.

Rrugët pas luftës u mbushën me polic, por tash shohim policë shqiptar, që dikur prindërit e tyre ishin të besuarit e atyre që bënë luftën në të dy anët. Sidoqoftë kjo është punë e tyre, por për ne çdo bisedë që bëhet në mes dy shqiptarëve është jo serioze, dhe jo e nivelit intelektual dhe diplomatik, kurse çdo bisedë e maqedonit për shqiptarët dhe me shqiptarët është tallje, apo siç thuhet në popull luajnë capin dhe Qeverisë së tyre që hyrën me plot vullnet për të ngrohur prapancën në kolltukët e butë, duke thënë;

- Nëse ne jemi mirë i tërë populli është mirë, por edhe sikur në vend të bukës të hajë edhe kullosë, apo trahana siç tha dikur kryetari i famshëm pas rrënimit të komunizmit në Shqipëri z. Ramis Alija. Këtë do ta lejmë ta gjykojë historia qoftë për të mirë apo për të keqe.

Atë ditë si më ra letra në dorë e lexova disa herë dhe s' më zihej besë se mua më bëhej ajo thirrje, dhe ai nder duke anashkuar ata nam njerëzish me nam e nishan; si p. sh. Serulët, Zelulët, Shekulët, Kalulët, Kopulët, Fazulët e shumë e shumë të tjerë persona të penës e fjalës së shkruar të komunizmit e stalinizmit të titizmit e kirolizmit, si do që të jetë mua pak përpara disa minutash më thirrën edhe në telefon se ditën e diel në ora tetëmbëdhjetë duhej të jem në Hotelin mjaftë luksoz "Montana" të Krushevs legjendare. Dorën në zemër akoma nuk isha mirë i bindur se nuk është ndonjë lojë e dikujt, prandaj edhe nëpërmes të një shoku të shokut të shokut tim, që dikur kisha qenë te ata shqiptarët ortodoks, që dikur në Pribilc e kishin bërë topin e qershisë, por të luftuar kundër turqve, bisedova me telefon, që të shkonte në hotelin e lartpërmendur dhe të interesohej për atë far solemniteti, port edhe për personat e thirrur e veçanërisht emrat e shqiptarëve.

Ai mu përgjigj se ajo që kisha dëgjuar është e saktë dhe se emri im ndodhet në listën e hotelit dhe se atij i është bërë shumë qejfi, aq më tepër tash kur vërtetë me atë emër e mbiemër jam unë, pasi afër një dekadë s' jemi takuar, kurse ai me mbylljen e organizatës ku ka punuar me disa të njohur është punësuar në recepsionin e atij hoteli. Edhe unë u rehatova dhe fillova të bëhem gati për ditën dhe orën e caktuar të jem në hotelin luksoz, që kafën e fundit aty e kisha pirë plot përpara pesëmbëdhjetë vitesh.

Receptionisti më priti shumë mirë dhe më kishte regjistruar në një dhomë një krevatesh, duke ditur se s' jam mirë me shëndet nga astma, me një ballkon të vogël, që pishat e larta mundesh ti kapish me dorë dhe ajri i pastër ti mbushë plotë oksigjen mushkëritë.

Natën e parë dhe natën e dytë recituam u njoftuam dhe biseduam për shumë lëmenj, por edhe për hallet tona e më tepër për skamjen dhe shëndetin. Unë dorën në

zemër përveç recepsionistit dhe një bullgari që dikur ishim takuar në Zallet e Arta tjetër s'njihja, por gjuha e poezisë, është gjuhë, që të njeh me tërë botën.

Nata e tretë ishte ajo më e këndshmeja, por edhe më befasuesja, me shpërblimet lëvdatat dhe pyetjet e shumta për të ftuarit. Unë do të cek vetëm njërin, që me të vërtetë duhej të gjendej përgjigjja aty për aty dhe të ishte shumë interesante dhe tërheqëse për të pranishmit, që përveç duartrokitjeve në fund edhe për atë do të shpërbleheshim. Dhe vetëm kjo pyetje për të tërë ishte e njëjtë:

- ME ÇKA KRENOHET QYTETI I JUAJ...???!!! Mua s'di si mu kujtua në atë moment dhe aq shpejt dhe të marr një guxim të fol për; KRENARITË E QYTETIT TIM. Si u afrova përpara mikrofonit, ashtu siç më ka mësuar xha Biti, mora frymë thellë, pushova pak dhe ia nisa:

- Kërçova ime e dashur krenohet me tri gjëra, që deri tash asnjëri nga parafolësit e mi s' ceku kesi lloj karakteristike. Sa i mbarova këto fjalë të tërë në sallë e drejtuan shikimin nga unë dhe hapën sy e veshë.

Krenaria e parë është, që me të vërtetë krenohet e tërë Kërçova, por edhe i tërë POPULLI SHQIPTAR ME KRYETARIN E PËRJETSHËM TË SHOQATËS SË SHKRIMTARËVE SHQIPTAR NË MAQEDONI zotërinë, që kulturës shqiptare iu përkushtua me mish, me shpirt dhe me tërë pasurinë e tij të patundshme bile edhe atë të tundshme, por edhe të shumë të tjerëve duke u premtuar; male e kodra e në realitet; rrena e maltretime. Prej shkrirjes së asaj pasurie, patën shumë dobi ata të kulturës në redaksitë e shumta duke i hapur dyert me këmbë, por më shumë me xhepin e tij të thellë, por si do qoftë më tepër patën dobi; miket dhe pronarët e kafeneve me ibrikët me verë të kuqe, por edhe të bardhë dhe meze të pasur. E tërë salla buçiti nga duartrokitjet e fuqishme, edhe meqenëse u habitën për atë që e dëgjuan, bile dikush tha:

- Mos na qenka ndonjë i shpërblyer me ÇMIMIN NOBËLL, ai që ishte afër tij rrudhi krahët. Sidoqoftë krenaria e parë kaloi mirë, pasi pati më tepër duartrokitje se krenaritë e qyteteve të tjera. Unë si u falënderova, prapë mora frymë thellë, pushova pak dhe me një droje ia nisa:

- Edhe krenaria e dytë për ne është me aq vlerë bile edhe më me vlerë se ajo e para. Vërtetë për botën është marri të luftohet për të drejta dhe të derdhet gjak rrëke, se të drejtat kurrë s' janë të mjaftueshme, kur ke njërin s' ke tjetrën. Por për ne është krenari se u treguam atyre që, na vritnin pesëdhjetë vjet me radhë, edhe prej atyre mundet të rrjedhë gjak bile edhe më tepër. Dorën në zemër të pranishmit kur i dëgjuan këto fjalë u dëgjuan duartrokitje, por jo prej të gjithëve, që ishin në sallë, por vetëm prej atyre të huajve, dhe prej atij recepsionistit, që ishte diku afër derës dhe shikonte në drejtim timin, dhe kur e pamë njëri tjetrin, bëri me gishtin e madh si ai me pamjen KATIL në Gostivarin Legjendar. Në atë moment dikush bërtiti:

- Tregoni emra, emra dhe aq më tepër u dëgjuan duartrokitjet. Unë si u mendova pak mora frymë thellë dhe vazhdova:

- Ai apo ata janë ato të maleve të Sharrit plak, që sot ngrohin prapanicën bile edhe ua kthejnë, atyre të ati KATILIT nëpër kabinetet luksoze dhe shumë herë bëjnë PËRSHESH me gjakun e dëshmorëve, që dhanë jetën në lulen e rinisë. Të gjithë në sallë duartrokitën, por njëri bërtiti:

- Jazëk u qoftë, patriotët e mutit. Mua s' më kishte ngelur tjetër vetëm pak të pushoja të merrja frymë thellë dhe të vazhdoja për krenarinë apo mrekullinë e tretë të qytetit t' im.

Për këtë person që do të flas tash, shumica prej Jush e njihni e keni parë, dëgjuar dhe lexuar, me siguri ndonjë vepër, pasi siç thotë i ka një vagon me libra, por nuk dimë a janë krijimi të tij, apo të krijuesve të tjerë e ai i ka blerë, pasi ne në treg s' kemi parë asnjë vepër të tij. Sidoqoftë ai nuk vuan prej këtij drejtimi, pasi ai ka shumë merita më të mëdha se krijimtaria apo fjalët në letër. Juve me siguri u kujtohej ai person, në Partallmentin tonë siç i thotë ai, dikur në foltoren e tij Ai pasi shpërtheu pantallonat e futi dorën dhe e nxori FLAMURIN KUQ E ZI ME SHKABËN DYKRENARE. Dikush nga të afërmit e Partisë së tij i tha:

- A edhe këtë të zezë na e bëre o i gjorë, por ai më KRENAR u ul në karrigen e butë të Partallmentit dhe filloi të përsiat dhe të fantazojë për pritjen madhështore, që do ti bëhej në qytetin e lindjes ku më është shpallur “ DEPUTET I POPULLIT DHE DEPUTET I PËRJETSHËM ”. Pas këtyre fjalëve të pranishmit dhanë një duartrokitje të fortë. Për mua ishin të mirëseardhura, që të pushoja pak dhe të më thaheshin pak djersët, që më kishin lagur tërë trupin. Kur pash se të tërë kishin shikimin nga unë dhe pritnin fjalët përfundimtare për këtë KOLOS të kombit dhe krenarisë së qytetit t' im vazhdova:

- Të nderuar të pranishëm, për këtë person po të flitet edhe një ditë të tërë, prapë kurrgjë s' do të thuhet, por unë të tregoj se ky KOLOS dikur na doli si kandidat i pa varur për PRESIDENT të SHTETIT SLLAV dhe besoni se mori tri vota duke e llogaritur edhe atë të veten dhe prej asaj dite de fakto është edhe PRESIDENT edhe atë i PËRJETSHËM i këtij vendi. Prej asaj dite e mori edhe EPITETIN pas mbiemrit të tij të famshëm - KËRÇOVA. Unë zotërinj të nderuar më s' kam ç' të them pas këtyre fjalëve për KRENARITË E QYTETIT T' IM. Pas fjalëve të mija prapë në sallë u dëgjuan duartrokitjet e forta duke bërë titur:

- Për DEPUTETIN DHE KRYETARIN E PËRJETSHËM, doni besoni doni jo kësi duartrokitjesh keni dhe kemi parë dhe dëgjuar në kohën e STALINIT, TITOS dhe ENVER HOXHËS, por këto ishin edhe aq më të forta dhe të nxehta...GËZUAR, PËR SHPIRTRAT E KOLOSËVE TË QYTETIT T' IM...???!!!

VETITË E KOMBEVE

Prej asaj dite kur me xha Bitin lexuam në gazetë se lufta e dy mijë e njëshit është bërë për mos ndarje të Maqedonisë, dhe se shqiptarët, patriotët e perëndimit përherë janë kujdesur për Maqedoninë dhe kombin maqedon, dikush në afërsi tonë ku pinim kafe dhe lexonim tha:

- Përherë i kemi ditur si maniakë por ja tani e vulosën vetë sëmundjen e tyre të kamotshme të pro BABËS RUS. Një tjetër që ishte me ta në tavolinë tha:

- Tash ai MANIJAKU që të shpëtojë vetveten, kombin maqedon dhe Maqedoninë është në gjendje që të zhduki tërë shqiptarët e Maqedonisë, bile edhe ato të Shqipërisë e të mos të flasim për të Kosovës e të tjerët. Prandaj në kohën e fundit jep intervista sikur luan biliard xhepi.

Unë sot i vetmuar në mes librave dhe gazetën e sodit përpara dhe s' di si më ikën sytë te ajo gazeta që e ruaj atë artikullin e maniakut siç i thanë ato të kafenesë të ardhur pak ditë më parë nga perëndimi, shpëtimtarët dhe shpëtimtari i jonë u ndala së lexuari dhe në trup më paraqitën ca mornica. Si pushova pak përpara mu paraqit ai BUÇKU ku në ditarin e mbrëmshëm tha:

- O ju të marrë parlamentarë maqedon, a dini çka bëni me mua në këto ditë të turbullta, kur tash me të madhe flitet se do të bëhet ndarja e Kosovës...???!!! PARTALLMENTARËT SHQIPTARË u shikuan në mes veti dhe kërrusën kokën, sikur e kuptuan të vërtetën, por akoma në ëndërr se s' u lihet kolltuku i butë, a nuk e dinë se nesër ai K U N J I i fort që është nën kolltuk do tu ngulet aty ku u është ngulur shumë PARTALLMENTARËVE TONË.

Ashtu i mërzitur dhe i pezmatuar e kapa mobilin dhe iu paraqita xha Bitit. Ai sa e dëgjoji zërin tim më tha:

- Të lumtë bre nipçe se vetëm ti më sajdis nëpërmes telefonit, por edhe më viziton herë pas here edhe në shtëpi. A ke ndonjë hall apo veç deshe të më dëgjosh zërin. Unë s' dija ç' të them, por s' di si mu kujtua dhe i thash:

- Xha Bit u paraqita për të dyja, por më tepër desha të ta dëgjoj zërin. Atij vërtetë iu bë shumë qejfi. Dhe i thash se dëshiroja pak të bisedonim, ai prej andej më tha:

- Nipçe prej ku paraqitesh dhe nëse je në qytet, vetëm më trego në cilën kafene je unë shumë shpejt do të vijë aty. Unë i thash:

- Xha Bit ndodhem në shtëpi. Ai prej atje tha:

- Me siguri në mesin e librave, që ta kam lakmi bibliotekën e shkëlqyer. Ashtu me seriozitet unë i thash:

- Ta fal xha Bit. Ai prej andej tha faleminderit dhe pritëm.

Nuk shkuan as njëzet minuta xha Biti trokiti në derën e banesës sime. Sa hyri në dhomën time të punës sytë i shkuan te HISTARIA E POPULLIT SHQIPTAR e mori e puthi dhe sytë iu mbushën plotë lot.

Si mbusha gotat me lëng pemësh rashë pishman dhe i thash:

- Xha Bit më fal mos deshe nga një të nxehtë?! Jo tha bre nipçe, se tash ne nuk duhet të dehemi, por duhej të jemi të kthjelltë. A dinë çfarë më ka thënë një serb ushtarak i ndytë, kur kam bërë ushtrinë në mes të Beogradit! Unë i habitur thash jo xha Bit. Atëherë ai ia nisi:

- Ishim larg Beogradit në gjuajtje. Unë për fat me të gjithë plumbat e qëllova qendrën, dhe më shpallën më të mirin dhe më dhanë dhjetë ditë dhuratë me të gjitha pagesat që të vija në shtëpi. Kur dëgjoi emrin tim dhe përkatësinë time kombëtare sikur nuk iu bë qejfi, por s' kishte çka të bënte. Mu afrua afër më dha dorë më uroi dhe u kthye nga ushtarët tjerë dhe u tha:

- Unë kam mbi njëzet vjet stazh në armatë dhe përherë myslimanët kanë qenë më të mirë në gjuajtje. Unë reagoja duke i thënë se jam shqiptar. Ai u kthye nga unë, dhe tha se e dinte. Dhe i pyeti ushtarët e dini pse janë më të mirë myslimanët në gjuajtje?! U bë një heshtje dhe asnjëri se mori fjalën. Atëherë ai tha se ai precizitet vinte se nënat e tyre aspak se përdorin alkoolin, por me siguri se edhe këta në këtë moshë se kanë përdorur ose e kanë përdorur shumë pak alkoolin.

Si biseduam për shumë tema e më shumë për politikën dhe dhimbjen më të madhe për Kosovën e pyeta:

- Xha Bit Ju si më plak, goxha i shëtitur dhe keni jetuar me shumë popuj të botës, por më shumë me popullin serb, bile për atë je edhe i dekoruar me HONORIS CAUSA, çfarë do të më thoshit për VETITË E KOMBEVE veçanërisht për ne të BALLKANIT dhe të EVROPËS?!

- Shumë pyetje me vend, por sikur të përgjigjem për të gjitha do të më duhej një kohë shumë e gjatë, por unë do të ndalem vetëm në kombin tonë SHQIPTARË dhe atë SERB.

Serbët janë një komb i çuditshëm, komb i poshtër, komb i pa besë, të tradhton në mes të ditës, dhe aspak s' turpërohet, të gjithë vetitë negative që ekzistojnë në rruzullin tokësor te ata mundesh ti gjesh. Por serbi për kombin jep edhe vetveten edhe fëmijën, për shtetin jep shtëpinë.

Kurse ne shqiptarët të krejt ata vetitë negative që i pamë te serbët te ne janë pozitive, por më negativja dhe më e keqja që është te ne shqiptarët është se ne; për fëmijën japim tërë kombin dhe pastaj dihet se na shkon edhe fëmija. Po ashtu për shtëpinë japim tërë shtetin...???!!!

- Xha Bit çka mendoni për pavarësinë e Kosovës?!

- Kosova do të jetë e pavarur, por në Kosovë Serbia do të ketë shumë KUNJA si ato të NASRADINIT...???!!!

SHKURT – PAMJA

Rastësisht u takuam me xha Bitin, në kafenenë “ ELITA ” të qytetit, ku ai rastësisht ishte takuar me një shok, që s’ ishin parë prej kohësh, pasi ai një kohë të gjatë s’ paska ardhur prej kurbeti dhe e kishte sjellë pa lejen e tij, prej fshati në qytet, që të pinë kafe dhe të hanin një drekë si dikur në Beogradin e preferuar për kurbet të shqiptarëve të kësaj ane.

Dihet si i bëmë pyetjet e zakonshme bile edhe disa herë me xha Bitin dhe atë shokun e tij, i cakërruam gotat, si temë bisede në vazhdim kuptohet se ishte politika e ditës, ajo për Kosovën dhe shqiptarët në përgjithësi. Unë xha Bitin e pyeta se ai kishte parë lajmet e ditës së hënë në programin e televizionit të Shkupit ditari ” PAMJA ” në gjuhën serbe! Ai në fillim u habit se ç’ rëndësi kanë pasur ato lajme, por unë kur ia përmende atë Artemutin siç më kishte thënë vetë dikur xha Bitin iu kujtuan ato lajme dhe filloi pikë e për pe ti komentojë, kuptohet me atë stilin e tij, e thithi mirë llullën, pushoi pak dhe ia nisi:

- Nipçe, atë Artemutin unë e njohë prej atëherë kur ai sa i kishte mësuar germat e para të profesionit të vet dhe në çdo gjellë bëhej makth e spec i kuq që digjte vetveten. Atëherë kur unë me tirq e struke të leshtë në mes të Beogradit, ekspertët botëror më nderuan me HONORIS CAUSA, ai Artemuti foli me atë vokabularin e tij të pistë, përpara meje, por edhe pas meje si më dekoruan ekspertët. Unë njëherë nuk desha të bëjë replikë me asi farë biçim njeriu, por dikush nga ato të jashtmit më dha shenjë që të reagoja. Prita foli edhe një folës dhe e mora fjalën dhe kur e thash disa herë fjalën - emrin e tij ARTEMUT, ARTEMUT ai reagoi se ai quhej ARTEMIJE dhe se kombi i tij quhet SERB e jo SEREBIK. Dikush nga të pranishmit, prej atyre të huajve kërkoi të sqarohet fjala ARTEMUT dhe edhe njëherë fjala SEREBIK. Pasi nuk kishte tjetër që të sqaronte këto fjalë, i sqarova unë, dhe atëherë ai ARTEMUTI reagoi, por edhe unë atëherë reagoja edhe më ashpër duke thënë se unë jam SHQIPËTAT e jo SHIPTAR apo SHIFTAR siç më thoshte ai disa herë në bisedën e ti. Dhe në sallë u bë një tollovi duke bërë titur ata të huajt:

“ Keni të drejtë, keni të drejtë se e keqja kthehet me të keq e mira me të mirë ”

Atëherë ai ARTEMUTI doli te kishat dhe manastiret e tyre në Kosovë, po ashtu disa pro serb bërëtiten se ARTEMUTI ka të drejtë, por unë kur kërkova se edhe ne në Serbi kemi xhamia dhe do të kërkojmë të njëjtën që kërkon Artemuti, atëherë bërëtit e tërë salla se edhe unë kam të drejtë, por pse këto kërkesa nuk i bëjnë politikanët dhe hoxhallarët e mijë unë thash ndoshta aty “ gabova ” se ato janë për: BAKLLAVASI, TATLISI E SHEQERPARISI, kurse politikanët janë për KOLLTUQE TË BUTË DHE PËR PRAPANICAT e tyre KUNJA TË FORTË, dhe se ato krenohen ME EPITETET duke thënë se janë: LIDEROVIÇOSKË apo REISOVIÇOSKË, ose VOQO,VIÇA, që shumë u pëlqen që përpara emrit të vendojnë bile edhe do fjalë UL, UL, MUL DUL apa KOKËTUL bile edhe një fjalë tjetër E - FENDË, e jo fjalët e bukura shqipe, që të rrjepin popullin e vet bile me një sjellje më të egër se sa që e bëjnë ata SEREBIKOVIÇËT dhe MAKEDONOSLLAVOVIÇOSKËT. Në sallë prapë u bë dhe dëgjua një tollovi, por edhe një duartrokitje e gjatë...???!!!

ZJARRI, SLLAVI DHE POLITIKA

Në popull thuhet; "aty ku ka tym ka dhe zjarr". Këtë thënje të popullit e tha njëri prej të pranishmive dhe sipas dialektit duhej të ishte prej andej malit e jo prej nesh të RRETHEVE siç kanë qejf të na thonë. Ne u shikuam njëri me tjetrin dhe heshtëm, por ai që ishte afër xha Bitit, që unë nuk e njihja, pasi ishte hera e parë që vija në shtëpinë e miqëve të rinj, që i kishim nga nipi i nipit. Iu drejtua xha Bitit me një sjellje shumë korekte dhe njerëzore me fjalët:

-Xha Bit ne për Ju kemi shumë rrespekt, dhe shumë herë për ju kemi folur në rrethin tonë. Këtu sot në këtë mes u folë edhe për shumë tema të ndryshme, por edhe për politikën, prandaj ne kishim dashur që edhe Ju ti thoshit disa fjalë. Në veçanti për temat e politikës të këtyre ditëve. Xha Biti fjalët e personit i dëgjoji me vëmendje, dhe tërë kohën shikimin e kishte nga unë bile njëherë ma shkrepiti edhe syrin. Si u mendua e shikoi mirë dhomën në tërësi, bile edhe çdo të pranishëm mori frymë thellë, e lëkundi kokën dhe ia nisi:

- Atë thënjen e popullit, që e tha ai personi atje në skaj të dhomës është i saktë dhe ai tymi shikohej prej atëherë kur doli fjala për atë KURORËZIMÇKURORËZIMIN e zjarri mori hov me dredhi SLLAVE. Dikur dhe diku një mençur apo budalla merrje si të doni tha: "Zjarri është dhurata më e keqe e Zotit, ai të djeg, kurse tymi të mbyt". Kurse unë do të them: ZJARRI, SLLAVI DHE POLITIKA kanë një keqe dhe të barabartë, dhe janë në një trekëndësh, por kur në atë trekëndësh depërton një i katërtë, që është shumë vështirë, por ja për fat të keq aty depërtoi shqiptari, në fakt aty ai ka qenë me kohë, por tash i doli tymi me të trija të KËQIJAT PËR NE SHQIPTARËT.

Ai sllavi me atë shqiptarin, që në arenë humbi sllavi e pastaj me hile e drdhi në livadh duke hëngër e pirë, sllavi i ra shqiptarit dhe e hudhi për toke. Pastaj prap me DREDHI SLLAVE e mori nën kujdesin e vet, por duke u bërë të tjerëve siç thotë populli FASADË i dha një dresurë marramendëse që e çorientoi krejtësisht në dëm të vetvetes dhe kombit të vet.

Kur u bind ai humbësi se fituesi është krejtësisht i hipnotizuar nga fjalët dhe këshillat SLLAVOVIQOSKI i tha:

-Tash kërko duel me vëllanë tënd, unë deri në momentin e fundit do ti them se unë do të vazhdoj KURORËZIMIN me atë edhe pas këtij ÇKURORËZIMI formal, unë me dredhitë e mija prej SLLAVI do të punoj për të mirën tënde, por në mënyrë shumë sekrete dhe të SOFISTIKUAR. Kur të bijë ai në nokaut, të bindet edhe bota në fitoren tënde ashtu si u bind për humjen time, atëherë unë e ti do të bëjmë KURORËZIM, por unë më do të jem burrë e ti grua siç është tash moda në perëndim.

Krejt qejf ai vetë dhe dasmorët e tij të shumtë, që thonin se do të kënaqemi me tarhanën e ish kryetarit të vendit, që përkrahu mustaqeziun famëkeq, në dëm të shtetit dhe popullit të vet. Ato thoni se do të kënaqemi edhe me lëpirjen e brinjëve të qenve të zgjebosur, bile edhe me sanën e mykur nën bythën e qelbur të shkavello-shqiptarozinjtë.

Pas ceremonisë dasmoro-mortore, lideroviqoskit SHKAVELLOVIQOSKI ia mbushi dosjen, plotë krime lufte dhe ia përcolli për në kendarin e Hagës, kurse ato dasmorët e vet, dosjen ia përcollën për në STRAZBURG, për tradhtin e dytë, që i bëri qytetit të vet të lindjes...???!!!

KU NDODHET ZOTI...???!!!

Pas promovimit të librit, organizatori kishte paraparë, që për një grup të ftuarish të jepte një drekë modeste, ku në mesin e tyre isha paraparë edhe unë. Dihet se bisedat ishin në lidhje për kulturën dhe shkencën Islame, pasi vetëm unë isha i shkolluar jasht teologjisë, kishte me kualifikime të mesme, por shumica ishin me kualifikime të larta teologjike edhe atë në shumë vende të botës arabe. Besonim se u gëzova prej bisedimeve të tyre se nuk e përdornin aq shumë gjuhën arabe si këto të republikës sume, që e përdorin vend e pa vend, bile më shumë ato të kualifikimit përgjysmë, duke menduar se kur e përdorin atë gjuhë bëhen më të mëdhenj bile më i madh se ai EFEND TULI i tyre. E unë njëherë në prezencën e një hamam imami e pyeta xha Bitin:

- Xha Bit çdo të thotë kjo fjalë Efendë, ai mu përgjigj:

- Kur shprazet barku dalin do gazra, ato që dëgjohen u themi PORDHA, atë që s' dëgjohen, që unë tash kësaj bisede do ti them EFENDA, pra FENDË.

Biseda vazhdoi edhe pas hajes së drekës, bile në atmosferë edhe më të këndshme. Një i nderuar na tregoi se pak përpara disa ditësh me do intelektual të lartë e në mesin e tyre edhe ai më i larti intelektual një ekskursion në shtetet arabe, ku ata ishin shkolluar. Po ashtu në mesin e tyre kishte qenë edhe një i rinj që përpara disa muajsh kishte mbaruar fakultetin te intelektual, apo dijetari më i madh i botës arabe, dhe kur kishin arritur në atë qytet ai u kishte propozuar që të vizitonin profesorin e nderuar. Të gjithë e kishin pranura, bile me shumë kënaqësi, që u jepej rasti të takohen me një person aq të madh - DIJETAR ME NAM.

Kur arritëm tha intelektual përpara shtëpisë na ndali roja e tij, por kur e pa ish studentin e profesorit e përqafoi, dhe si vetëtima shkoi ti lajmëronte profesorit. Nuk shkuan as pesë minuta arriti dhe na e hapi portën e madhe dhe na dha shenjë që të futeshim në atarin e shtëpisë së profesorit.

Profesori në sallonin e madhe tha ishte i shtrir në një divan - minder dhe as që na i vuri veshin se ne hymë në sallonin e tij. Ai më i madhi i tha ish studentit të profesorit:

- Ky s, lëviska mos ketë pjell zotëri?! Ai heshti ne u ulëm dhe heshtëm dikur profesori na shikoi dhe na pyeti:

- KU NDODHET ZOTI ZOTËRINJË???!!! Ne heshtëm por njëri dikur tha diçka. Atëherë profesori tha:

- Ti i nderuar student se ke kryer mirë misionin tonë. Unë prita momentin dhe e pyeta të nderuarin tonë:

- Zotëri me çfarë qëllimi ua bëri profesori atë pyetje?! Ai mu drejtua dhe tha, kot! E dikush nga të pranishmit më pyeti mua:

- Profesori e ka bërë atë pyetje dhe ja s' dimë, por pse ia bënë ju të nderuarit tonë?!

Unë thash kam arsye, dikur disa intelektual shqiptar morën një ofanzivë që ta largonin nga Shqipëria të LARTIN JANATULLOS. Ai si dëgjon mirë e shteti ynë heshti, një natë pas ditarit të TVSH, doli përpara ekranit Janatulloshi dhe tha:

- MBRËMË BISEDOVA ME ZOTIN DHE AI MË THA: " DO TË ISHTE NJË KATASTROFË E PAPARË DHE MËKAT NËSE NË KRYE TË KISHËS

AUTOQEFALE SHQIPTARE VJEN NJË SHQIPTAR SIÇ KËRKOJNË DO JOBESIMTARË ”. Shqiptarët u trmbën dhe heshtën edhe sot ai farë Janatollosi është aty ku ishte.

Siç dini unë përpara disa vitesh kam shkruar dhe botuar disa vepra me karakter fetar, që deri tani janë thënë fjalë të mira, njëra ndër ta titullohet me atë pyetjen e DIJETARIT të madh arabo - musliman “ ZOTI ËSHTË KUDO “. Aty ka viti dymijë e treshin vizitova Shqipërinë apo Shqipërizën siç i thotë z. Sali bacë Kërçova dhe aty në qendër të Tiranës, pas xhamisë vizitova librarinë me plotë libra fetar. Mbrenda ishin disa mjekrosha, që ëmbëltoheshin me fjalë dhe përshëndetje të huaja tamam si ai zëvendësi i kryetarit Sabri Koçit, që kur dëgjoi se jam një shqiptar me disa vepra fetare, shkurt e arabomuslimanisht tha:

- Në botë s’ ka shqiptar që mundet të shkruaj poezi fetaromuslimane. Unë ia dhesh veprat ai kapi dhe i hudhi, mua s’ më ngeli tjetër vetëm ti falënderohem për atë gjest dhe ti them:

- Zotëri ju për ato pak para që merrni prej diku jeni të gatshëm të shk....edhe n... tuaj Zoti ju erdhtë hak.

Si i pash disa libra, në njërin nga raftet pash edhe librin tim “ ZOTI ËSHTË KUDO ”. Ia kërkova shitësit dhe e pyeta a shitet dhe a është i mirë. Shitësi u përgjigj pozitivisht. Njëri nga mjekroshët që ishte aty afër e kapi librin në dorë dhe i mori edhe dy librat tjerë ku unë isha me fotografi më shikoi dhe tha:

- A ti qenke autori i këtyre veprave. Unë i thash se po. Mjekroshi me një revoltë të pa parë më tha:

- Mbrendia është e mirë topi se luan, por titulli s’bënë. Unë i habitur i thash pse...???!!! Atëhere një tjetër mjekrosh më tha:

- A ndodhet ZOTI kudo, unë thash se po. Atëhere ai i pari tha:

- A ndodhet ZOTI në NEVOJTORE...???!!! Me të vërtetë rash në pozitë të vështirë. Thash unë paramendoj se ZOTI ndodhet edhe në Shqipëri, edhe në Maqedoni, edhe në Kosovë, Evropë, Amerikë dhe..., por ndoshta edhe në NEVOJTORE për ato që trurin e kanë NEVOJTORE.

Atëhere intelektuali që kishte vizituar DIJETARIN e madh arabohuligan tha:

- Unë s’ desha ta them atë fjalë të ndytë që e that ju, por edhe dijetari na e bëri pyetjen një lloj si mjekroshët në librarinë e Tiranës. Atëhere thash:

- Unë tash e kam qartë se DIJETARI ARABOHULIGAN qenka i njëjtë me JANATULLOSIN, për KOMBIN TONË, sa për studentin s’ di sa do të jetë i vetëdijshëm të punojë për të kryer amanetin e profesorit...???!!!

TE VARRI I BABA HAXHISË

Baba Haxhi e dimë se vdiqe me një brengë të madhe për Kosovën tënde të dashur, por më të bindur janë ato, që atë ditë kur u ndave prej kësaj BOTE, fjala e fundit qe fjala K O S O V A.

Baba Haxhi, unë nipi jot erdha të të tregoj se prej sot KOSOVA jote e dashur është S H T E T I PAVARUR, prandaj prej sot e tutje pusho qetë.

* * *

Baba haxhi, KOSOVËN tënde të dashur e kanë pranuar shumë shtete të botës, edhe ata më të fuqishmit me në krye A M E R I K Ë N. Tash më s' ka çka të bëjë serbi i ndytë siç i thojë Ti. Na vjen keq që ti s' ishe në mesin tonë, për të festuar.

* * *

Baba Haxhi shtetet që e kanë pranuar KOSOVËN SHTET TË PAVARUR të tërë janë të fesë K A T O L I K E. Ne jemi të brengosur dhe të zhgënjyer, por më së tepërmi janë ato, që mendonin si Ju, se në mesin e të parëve që do ta pranojnë KOSOVËN SHTET TË PAVARUR, do të jenë shtetet me përkatësi të fesë I S L A M E. Por ja sot Baba Haxhi na doli e kundërta, jo që se pranojnë, por bile edhe e akuzojnë, njëllon si ato të fesë ORTODOKSE, që janë si vetë serbët e ndytë.

Ne duke bisedur të brengosur te varri i Baba Haxhisë, prej larg pamë një re pluhuri prej shakullinës së tërbuar si vetë serbët dhe ortodoksët për shtetin e Kosovës. Shakullina vinte në drejtimin tonë me pluhur dhe ngrinte lart çdo gjë që gjendej në tokë. Kur arrit në afërsi të varrit diçka u qetsua dhe prej lart filluan të binin sendet e ngritura nga ajri. Unë shikoja me habi atë fenomen natyror dhe po atë fletë letre e cila në çdo sekondë afrohej aty ku ishim ne dhe varri i Baba Haxhisë. Për çudi fleta u ndal mbi varrin e Baba Haxhisë, por edhe shakullina u qetësua dhe qielli i pastrua nga pluhuri. Unë e mora letrën dhe fillova ta lexojë, por sytë dhe mendja u koncentruan në ngjyrën e shkrimit që i ngjante më së shumti gjakut se sa ngjyrës së zakonshme që shkruhen gazetatat, apo diçka tjetër, po ashtu më habitën edhe gerrat që s' ishin si ato të zakonshmet, disi të shtrembëruara, dhe të pa kuptuara. Me shumë vështirësi arrita të lexoj përmbajtjen, që me të vërtetë ishte e çuditshme:

“ Kjo që ndodhi me KOSOVËN është një M R E K U L L I, por kjo që ndodh me shtetet A R A B E për mos pranimin e SHTETIT TË KOSOVËS vërtetë është një TRADHËTI e pa parë.

U bëhet A P E L të tërë shqiptarëve të përkatësisë FETARE ISLAME të tërë botës e veçanërisht; shqiptarëve të KOSOVËS, MAQEDONISË, dhe SHQIPËRISË, të bojkotojnë shkuarjen në H A X H, për derisa ata nuk e pranojnë KOSOVËN SHTET TË PAVARUR. Nëse dikush nuk respekton këtë APEL, Z O T I I DËNOFTË ME SHAUARJEN E TËRË FAMILJES, dhe kurrë mos dalshin nga F E R R I.

Përmbajtjen e letrës ia lexova disa herë Babës Haxhi...???!!!

NATALITETI

Në vitin 2028 situata politike e detyroi KRYEKOMANDANTIN, që me disa komandantë të armatosen dhe të ngjiten atje mbi Tetovë në KALA. Prej atje dhanë KUSHTRIMIN, që sa më shpejt tu bashkëngjiten së paku 2000 komandantë. Kaluan mbi dhjetë ditë, por asnjë komandantë nuk iu përgjigj KUSHTRIMIT të kryekomandantit. Të prekur dhe të rrevolltuar caktuan një mbledhje në fshatin Shipkovicë e pastaj edhe në Tetovë, Gostivar, Shkup, Kumanovë e pastaj edhe më në jug të vendit. Gjithkund i pritnin “ngrohtë” me duartrokitje, por në mesin e të pranishmëve s’kishte asnjë të aftë për atë KUSHTRIM.

Në tubimin që u mbajt atje në jug në një qytet-fshat plaku i nderuar xha Biti e mori fjalën dhe duke shikuar; drejt, anësh e pastaj edhe pas, si mori frumë thellë tha:

-E more KRYEKOMANDANT dhe ti komandant “shapka” çka menduat atëherë kur e votuat LIGJIN E NATALITETIT, tash ne ku të gjejmë KOMAMANDANTË...???!!! Si u shikuan mirë në mes vedi, me bishtin ndër shalë sëç thuhet në popull, ikën në kryeqendër, aty ku i prittëte kolltuku i butë me kunjën e fortë...???!!!

TË VËRTETAT E LIBRIT TË KARLLA DEL PONTES

Xha Biti sa kishte dëgjuar për botimin e librit të Karlla del Pontes e kishte porositur nëpërmes të postës. Dhe pas disa ditësh e kishte pranuar dhe e kishte lexuar, ashtu mirë me vëmendje të veçant. Mua më thirri dhe më sqaroi për shumë detaje, e veçanërisht për gënjeshttrat dhe manipulimet e serebikëve lexo (serbet).

Pas afër një muaji xha Biti më thirri në telefon dhe më tregoi për qëllimin e tij, bile më tregoi edhe ditën kur duhej të nisej në rrugë. Unë në fillim isha kundër, por kur u binda se ai kishte vendosur ia bëra qejfin duke i dhënë të drejtë që ai duhej të shkonte sa më parë.

* * *

Sa e hapa derën dëgjova pëshpërimat e teze bitojcës, ajo sa më pa më mori grykë dhe më tha:

- Ja ku e ke damëllmadhin (duke e hapur derën e dhomës). Xha Biti kishte mbushur tri valixhe dhe i kishte mbërthyer, në atë moment përgatitëte edhe të katërtën. U ulëm në tavolinë njëri përballë tjetrit, kurse ai i tha teze bitojcës që të piqte nga një kafe. Deri sa ajo piqte kafet ai hapi njëren nga strajcat dhe më tregoi një shumë të madhe parashë në deviza. U habita dhe e pyeta çdo të bënte me ato para?! Xha Biti duke qeshur tha:

- Serebikët për para i këcejnë edhe nënës së vet, por për të mirën e shtetit ato përveç që japin shuma të mëdha parash ato vrasin edhe fëmijën e vet, prandaj unë është dashur që të mendohem mirë për këtë rrugë, që do të bëjë.

* * *

Xha Biti ishte shumë i lumtur se misionin e vet e kishte kryer me sukses, por atë lumturi nuk e fshihte që djali me gruan serbe jo që se kishte harruar, por ai kishte pyetur për tërë familjen e veçanërisht për teze bitojcën, bile kishte dërguar edhe disa dhurata, por edhe mua s' më kishte harruar.

Po ashtu xha Biti më tregoi se sa ia kishte treguar qëllimin e vizitës djalit, por edhe valixhen me deviza ai e kishte përshëndetur misionin dhe kishte filluar të foli mirë për vëllezërit "shqiptarë". Po ashtu më tregoi xha Biti se edhe atij i kishte dhënë një shumë bukur të madhe devizash, ashtu duke qeshur tha:

- Më mirë rrotullohet rrota kur është e lyer.

Xha Biti më tregoi se edhe djali i tij kishte pasur shumë dijeni për librin e Karllës dhe shumë pak kishte besuar se ato shkrime kanë qenë të vërteta, prandaj ai pas leximit të librit e kishte thirrë në një kafe atë shokun e tij Nebojsa Ço-viçin dhe ai i kishte sqaruar shumë dilema.

Pas shumë ditësh dhe informatash në lidhje me librin famëmadh vetë djali i kishte propozuar xha Bitit të kishin një takim me Ço-viçin e famshëm si person dikur në

Qeverinë serbe përgjigjes për Kosovën. Xha Biti propozimin e kishte pranuar, ai dikur në kohën më të rrezikshme kishte pasur një bisedë me Ço-viçin, pasi djali i tij është antar i partisë së tij.

Takimin më tha se e patën në një restorant shumë luksoz të Topçiderit. Aty Ço-viçi u kishte treguar se për atë libër i janë dhënë afër pesë milion euro ryshfet Karllës, dhe se shkrimet janë të serbëve e jo të Karllës, ajo vetëm ka pranuar të vëndoje FIRMËN e saj bile një pjesë e librit është e vet Ço-viçit. Atëhere djali i xh Bitit i ka dhënë një shenjë Ço-viçit se nga ata do të shpërblehet mirë, Ço-viçi si Ço-viç pyet kur, atëherë xha Biti e hap valixhen dhe ia tregon devizat, si i shikon Ço-viçi thot:

-Tash mundemi të bisedojmë haptas si bisedonim me Karllën, dhe sytë nuk i hiqte nga torba. Dhe vazhdoi ashtu rrjedhshëm e ngadalë; në luftën e Kosovës tregëti me organe njerëzish ka pasur, atë askush s' mundet ta mohojë, po ashtu ka pasur spitale speciale për operimin e viktimave, por ato viktima kanë qenë shqiptarët, ashtu siç kanë qenë në kohën e TITOS. Edhe sot e kësaj dite sa e sa gjeneralë e familje të gjeneralëve kanë organe të ushtarëve shqiptarë të ish Armatës Jugosllave. Ato ushtarë shqiptarë që vinin në arkivole nuk bënin vërtetë vetëvrasje, por u merreshin organet për shumë të sëmurë serb.

Ka pasur ndonjë serb ushtar të plagosur dhe se s' ka pasur shpresë shërimi. Organet e atyre serbëve dihet ku janë eksportuar dhe te cili person jenë transplantuar. Ajo është bërë për të bindur bëtën në " KRIMET" që gjoja kanë bërë shqiptarët ndaj serbëve, dhe deri diku është arritë qëllimi. Ju duhet ta dini, ndoshta të tjerë jo, se ato spitale kanë qenë në afërsi të Obiliqit dhe të Trepçës e jo në teritorin e Shqipërisë, por ka pasur edhe vetura-ambulanta të cilat kanë shkuar edhe deri në afërsi të kufirit shqiptar dhe pastaj viktimat janë sjellë në spitalin kryesor. Pas marrjes së organeve ato janë djegur në furrat që kanë qenë të ndërtuara nga vetë ne në Obiliq dhe Trepçë. Për luftën e Kosovës ka edhe shumë për t'u thënë dhe do të thuhet prej nesh por...???!!!

24 . 03 . 2009

Kërçovë

OPOZITA, PERFIDITETI KRYETARIT TADIQ

Një ditë pas vizitës së manastirit të Graçanicës, kryetari i Serbisë Boris Tadiq duhej të jepte një raport me gojë përpara parlamentarëve serb në Beograd. Ai i bindur se do ta pritnin me duartrokitje frenetike dhe më e kishin shpallur si hero, por në realitet i doli krejt e kundërta.

Boris Tadiq sa u paraqit në sallën e partallmentit siç i thonte dikur baca Salë parlamentit maqedonas, pozita i duartrokitin dhe bërtitnin:

-“ Tadiq hero serb i shekullit”. Opozita me zë shumë më të lartë i bërtitën UAAA tradhtarit serb të këtij shekulli. Tadiq i habitur shkoi te vendi i caktuar u ul e kapi kokën me të dy duartë dhe një kohë të gjatë nuk e çoi kokën, deri atëherë kur kryeparlamentari serb i qetsoi parlamentarët.

Pas ca minutash kryeparlamentari e mori fjalën dhe në mënyrë shumë njerëzore i luti kryetarët e partive në pushtet si të pozitës, ashtu edhe ato të opozitës të jepnin sqarime për situatën e ndodhur disa minuta më parë.

Së pari e mori fjalën kryetari i pozitës dhe tha:

-Ne parlamentarët serb të pozitës zotin Tadiq e përshëndesim dhe e shpallim hero të shekullit, pasi ai shkoi në Kosovë pa mos pyet dhe kërkuar leje nga pushteti kosovar, apo siç i thonë shqiptarët dhe disa shtete që e kanë pranuar Kosovën si shtet në teritorin serb. Shkoi atje festoi pashkët ortodokse së bashku me njerëzit tanë dhe erdhi në Serbi pa mos humbur as një qime floku, a jo siç kanoseshin shqiptarët se do ta mbyllin, pra ai u kthye KRYELART. Ne s’ dimë pse opozita nuk e pranon këtë dhe i bërtet pa arsye dhe pa pikë faji, TRADHTAR i kombit. Prap në sallë disa duartrokitën e të tjerët bërtitnin si pak më parë. Si u qetsuan kryeparlamentari thirri të jepte arsyet e veta kryetari i opozitës. Ai doli në foltore pështyni nga kryetari Boris dhe vazhdoi:

- Ju dhe ne mundemi të mashtrojmë tërë botën e veçanërisht ata që nuk janë ortodoks, por jo edhe neve vëllezërit e juaj dhe tonit zotëri kryetar dhe ju të pozitës. Ne i dimë rrenat, manipulimet dhe perfiditetin tonë. Ju zoti kryetar prej kur manipuloni me ne dhe botën ortodokse në lidhje me Kosovën. Ju një kohë të gjatë i çoni deri në kufi ministrat serb dhe i ktheni prapë si viça, me arsye se nuk i lejojnë shqiptarët të hynë në teritorin e shtetit tonë. Ju zoti kryetar pritët festën e pashkëve të shkoni në Kosovë të festoni me dy tre shokë tuajt dhe popin pa asnjë vlerë kombëtare serbe dhe të ktheheni në Serbi si viç kryelart. A nuk tregoni se ju më e keni pranuar KOSOVËN SHTET TË SHQIPTARËVE pasi ju jeni i pari që në PASAPAORTËN tuaj si kryetar SERB keni VULËN e shtetit të KOSOVËS. Unë nuk e di ju të pozitës a e dini këtë fenomen apo jo, por kjo është realitet dhe unë në emër të opozitës kërkojmë që të shikohet PASAPORTA e zotit KRYETAR-TRADHTAR. Në sallë u bë një rrëmujë Tadiqin e morrën ato të sigurimit, kurse të nesërmen në të gjithë gazetatat serbe shikohej VULA–REPUBLIKA E KOSOVËS në PASAPORTËN e T A D I Q I T...

EUNUKËT E HAREMIT

Nuk shkuan më shumë se katër apo pesë ditë, herët në mëngjes më thirri xha Biti në telefon dhe më tha, që të shkoja te ai në fshat, por me vete të merrja edhe ato fjalorët shqip-serbisht, serbisht-shqip që dikur mi kishte blerë në Prishtinë.

Sa më pa teze Bitojca u lëshua më mori grykë dhe më tha:

-Ky xhaxhi jot në rini ka qenë problem dhe ..., por tash mendon se është edhe politikan, a nuk mendon se i ka rënë bytha. Unë qesha dhe u futa në dhomën e xha Bitit, e përshëndeta dhe u ula në kolltukun përballë tij. Xha Biti në tavolinën, që ndante dy kolltukët kishte vënduar disa aparate, që unë vërtetë u habita. Ai sa porositi teze Bitojcën të piqte kafetë, mu drejtua mua dhe më pyeti a i kisha sjellë fjalorët që më porositi nëpërmes telefonit. Unë pa mos thënë asnjë fjalë i nxora nga çanta dhe i vëndova mbi tavolinë, dhe prisja ç'do të thonte xha Biti. Ai si i pa fjalorët më shikoi edhe mua dhe më tha:

- Atë ditë që ishit te unë, si u ktheva nga Beogradi nuk biseduam për një ngjarje me shumë rëndësi dhe vlerë, se unë vërtetë isha shumë i lodhur dhe i habitur, por edhe i shqetësuar. Ai Ço-viçi tregoi shumë të ndodhura për një kohë më të gjatë në Kosovë, por edhe për te ne në Maqedoni. Ai përmendi do fjalë që unë nuk i kuptoja, ose më mirë të them se i kuptoja, por nuk jam i sigurt, prandaj të porosita që ti sjellish edhe fjalorët. Unë i habitur për atë që dëgjova, pasi xha Biti ka qenë shumë kohë në Serbi, dhe unë kam menduar se ai e dinë më mirë gjuhën serbe se sa vetë serbët. Ai prej xhepi nxorri bllokun që kishte shënuar shumë fjalë për atë kohë që kishte qëndruar në Beograd. Ja më tha këtë fjalë unë nuk e kuptoj. Unë e lexova, por edhe xha Biti e lexoi me zë “shkopiti”, unë vërtetë u habita. Thash vetmevete çka u ka hyrë kjo fjalë në bisedë?! Si e sqaruam atëherë erdhëm në përfundim se më adekuate do të jetë fjala “EUNUK”, se sa TREDHJE. Hë i thash xha Bit si erdhët deri te kjo fjalë?! Xha Biti ashtu me at stilin e vet, duke ndezur cigaren dhe si hoqi nja dy-tri gllënjka kafe ia nisi:

- E more nipçe sa të jetosh do të dëgjosh dhe do të mësohsh. Ai Ço-viçi si u kryp mirë (me deviza) ishte në gjendje të tregojë edhe atë më të keqen që ka bërë, edhe ate që mendonte të bëjë dhe të bëjnë serbët mbi shqiptarët, por edhe mbi të tjerët, e veçanërisht mbi amerikanët po të munden. Ai më tregoi se zbulim i shekullit për serbët ka qenë dhe janë shpërblyer shumë mirë ata që zbuluan HELMIN që hudhej dikur në Kosovë, dhe u helmuan shumë të rinjë dhe të reja kosovare. Tash si zbulim i këtij shekulli të rinj është EUNUKUIMI, por për fat të keq më nuk munden ta zbatojnë në Kosovë, por ua kanë dhënë vëllezërve të vet këtu në Maqedoni, prapë të përdoret dhe të eksperimentohet kundër shqiptarëve.

Nipçe mbi ato shqiptarë, që hynë në HAREM-PARTALLMENT siç i thotë baca SALË – KËRÇOVA, bëhet EUNUKUIMI dhe atë ditë kur bëhet edhe BETIMI, për drekë me ato mëlmesat e zbulimit të shekullit u jepen ti hanë HERDHET e veta dhe ashtu u SHPËRLAHET EDHE TRURI, dhe prej atë ditë çfarë t'u thonë maqedonët ato atë edhe e bëjnë, qoftë për të mirë qoftë për të keq, por edhe si kur t'u thuash edhe të therin fëmijën e vet ato për të mirën e vëllezërve të KUALICIONIT ato e bëjnë edhe atë. Po ashtu më tregopi Ço-viçi se kur u kanë thënë që të votojnë mbi njëqindpesëdhjetë ligje ato i paskan votuar krejt në dëm të kombit të vet, por edhe të vetëvetes edhe atë vetëm për pesë minuta. Po ashtu më tregoi se në mesin e atyre ligjeve, qenka edhe ai i natalitetit. Ai

nuk qenka kurgjë tjetër, por veçse gratë maqedone menjëherë pas lindjes dalin në pension, si dikur pas luftës, që unë mirë e mbaj mend, gratë maqedone morën siç u thonim atëherë “ BORAČKA PENZIJA”- pensione të luftës. Tash do të morin “ RODILLNA PENZIJA” pensione të lindjes, dhe ata kurrë s’ do të kenë krizë ekonomike. Unë, por edhe ato atje në Beograd habiteshin me këto eunukët tanë. Haptas më thanë se ato të tuajt a kanë tru, gra, reja dhe bija që nesër duhet të pjellin, dha sa do të jenë të barabarta me gratë maqedone?! Unë për këtë nuk kam ditur, por si u ktheve prej Beogradi pyeta disa shokë dhe ato e pohuan atë që më tha atje në Beograd zotëri Ço-viç. Nipçe atje dikush më tha, që nuk arrita t’ia mësoj emrin:

-Për ju shqiptarët në Maqedoni shkruhet dhe follet se shtoheni si buburrecat, prej njëzet deri në tridhjetë promila në vjet, ajo zgjat plotë dhjetë vjet, kur bëhet regjistrimi i popullatës ju jeni në atë numër që ka qenë përpara dhjetë vjetëve, a jeni në vehte ç’ bëni, me vetveten dhe për vetveten???!!!

Mirë xha Bit, tash më kur dimë shumë, por edhe u vënduam edhe emër, ç’ mendim ju kuni për këta eunukët tonë:

-Nipçe unë nuk kam asnjë mendim, por do të tregoj edhe këtë që më tha një serb plak atje në Beograd, disa ditë përpara se të kthehem. Ishim në kafe dhe bisedonim biseda të lira dhe pa teklif siç themi ne pleqt. Ai kishte qenë dikur në kohën e Titos njëfar funksionari dhe më tha se shpesh herë kur kanë pirë kafe, janë tallur me funksionarët shqiptar si ato serb, po ashtu edhe ato maqedon. Shpeshherë kanë thënë, ama tash dëgjom mirë nipçe:

-“ Shihni ushqeni mirë ato derrat, se edhe pak do tu vëndojmë thikën” – unë i habitur e pyeta se kush kanë qenë ato derra, ai qeshi dhe mu përgjigj:

- Ato të tutë: Shukrijat, Alijat, Kolat, Morinat dhe shumë të tjerë. Ato nuk mendonin për më gjatë siç mendonim ne serbët edhe për fëmijët e fëmijëve të fëmijëve..., por mendonin veç për vetveten dhe pastaj thonin nëse don Zoti edhe dielli le të mos lindë. Dhe mua nipçe më duket se këto funksionarët tonë çojnë atë rrugën e tyre, dhe aspak nuk mendojnë se edhe këto i pret thika, pas atij ushqimi të bollshëm të derrave...???!!!

Ndoshta bre nipçe këtë që e bëjnë këtu, ai JEREMUTI ua bënë edhe botës arabe që ato nuk e njohin Kosovën si shtet, por prapë më habit ajo se ato nëse e hanë atë gjellë me mëlmesa, nuk ua bëjnë edhe eunukuimin dhe t’ ua japin ti hanë edhe herdhjet e veta. Ndoshta xha Bit atje përdorin ndonjë metodë tjetër. Sidoqoftë sllavët janë problem, prandaj xhaxhi HITLERI ka thënë krejt sllavët duket të bëhen plehër artificial...!!!

Ke të drejtë nipçe, ja edhe tash deshtën të bënin skandall, por edhe të tallen me xhakën Fatmir, por ai me potencën e vet, jo që si lejoi, por të dy sllavët i mbarsoi, që kuptoi e tërë bota se më KO S O V A R Ë T s’ janë ato që i dinë, por edhe koha punon për ato, por akoma ne s’ punojmë me aq seriozitet për kombin tonë, dhe tash presim të pjellin së bashku me sllavët edhe ato shqiptarucët që morën pjesë në dasmën sllave, se edhe atyre, pak sikur ua futi, por s’ dimë a do të marrin pensione lindjeje, edhe eunukët edhe ato impotentët le të na kuptojnë si të donë, kurse në Qeverinë e Maqedonisë nuk ka koalicion, por ka një MONIZËM të EGËR e të PSIT, sepse po të ketë kualicion nuk do të sillen kesi farë ligjesh, por EUNUKËT nuk dinë të sillen me RECIPROCITET ...???!!!

SHËNIME PËR AUTORIN:

Lindi në fshatin Zhubrinë të Kërçovës (1949). Shkollën fillore e kreu në vendlindje, tetëvjeçaren në fshatin Sërbicë. Gjimnazin në Gostivar, kurse SH L P Pedagogjike, grupin e Politeknikës në Universitetin e Prishtinës. Ka botuar në shumë gazeta dhe revista letrare në Maqedoni, Kosovë dhe Shqipëri. Jeton dhe vepron në Kërçovë.

Vepra të botuara:

1. “DJE DHE SOT” poezi satirike, 1995 ASDRENI Shkup
2. “VALËT E GURRËS”, poezi për fëmijë 1997 FOCUS Shkup
3. “ZOTI ËSHTË KUDO”, poezi fetare 1997 “ASR” Reçicë e Vogël Tetovë
4. “APOKALIPSI” radiodramë fantastike, 2001(Flaka e Janarit) Feniks Kërçovë
5. “I ÇMENDUR RRETH SHTËPISË”, poezi për të rritur 2002 Feniks Kërçovë
6. “MREKULLITË E KUR’ ANIT”, poezi fetare, 2003 Feniks Kërçovë
7. “RREZE MIRËSIE”, poezi fetare 2003 Feniks Kërçovë
8. “ANIJA KOZMIKE”, roman fantastik për fëmijë 2003 Feniks Kërçovë
9. “COPËTIM NATE”, poezi për të rritur 2004 Feniks Kërçovë
10. “QEFINARËT”, proza satirike 2004 Feniks Kërçovë
11. “VURKOLLAKËT”, poezi satirike 2004 Feniks Kërçovë
12. “LULEZONJA”, poezi për fëmijë 2005 Feniks Kërçovë
13. “FESTA E MADHE”, poezi për fëmijë 2005 Grafomak Kërçovë
14. “PËRJETËSIA”, poezi fetare 2006 Grafomak Kërçovë
15. “TROKU I KALIT TË ZI”, poezi për të rritur 2006 Grafomak Kërçovë
16. “DITARI I NJË TË HUMBURI” prozë 2008 Grafomak Kërçovë.